

سروش محبوب الهی
برگزیده‌ای از آثار عرفانی حضرت بهاء‌الله

* * *

پیش‌گفتار

۱ رشح عما

۲ هفت وادی

۳ من الباء الی الهاء

۴-۶ سه لوح دیگر

۷ چهار وادی

یادداشت‌ها

* * *

پیش گفتار

حضرت بهاء‌الله در لوح ابن ذئب می‌فرماید: “گاهی بلسان شریعت و هنگامی بلسان حقیقت و طریقت نطق نمودیم.” این مجلّد مجموعه‌ای است از برخی الواح مبارکه آن حضرت که به لسان طریقت نازل گردیده است.

اگرچه اکثر الواح مندرجه در این مجموعه در زمان اقامت حضرت بهاء‌الله در عراق (۱۸۶۳-۱۸۵۳) نازل شده است ولی اولین اثر، شعر معروف به “رشح عما”، در سال ۱۸۵۲ در سیاه‌چال نازل گردیده و از جمله معدود آثاری است که در موطن آن حضرت در ایران به صورت منظوم از قلم اعلیٰ عزّ نزل یافته است. در این مورد حضرت بهاء‌الله می‌فرماید: “در ایام توقّف در سجن ارض طاء اگرچه نوم از زحمت سلاسل و رواج منتنه قلیل بود ولکن بعضی از اوقات که دست میداد احساس میشد از جهت اعلاّی رأس چیزی بر صدر میریخت بمثابه رودخانه عظیمی که از قلّه جبل باذخ رفیعی بر ارض بریزد و بان جهت از جمیع اعضا آثار نار ظاهر و در آن حین لسان قرائت مینمود آنچه را که بر اصغاء آن احدی قادر نه.”^۲

در عراق، طیّ دو سالی که حضرت بهاء‌الله در جبال کردستان دور از بغضا و نفاقی که جامعه بابی را در بغداد مبتلا کرده بود انزوا اختیار فرموده بودند، خبر حضور آن حضرت در سلیمانیه توجّه علمای مذهبی و عرفای آن منطقه از جمله چند تن از مشایخ برجسته صوفیه را به خود جلب نمود بطوری که آنان در طلب لقای آن شخصیتی برآمدند که در کسوت درویشی متواضع ولی در خرد و حکمت عمیق و در قدرت بیان بی‌نظیر بود. در این مورد حضرت ولی‌امرالّٰه چنین می‌فرماید: “آن حضرت طیّ خطابات، الواح و رسایل متعدّد افق‌های جدیدی در مقابل دیدگان‌شان گشودند و مسائل و غوامضی را که موجب پیشانی و آشفتگی افکارشان بود حلّ و فصل فرمودند. معانی حقیقی بسیاری از فقرات و موضوعات مندرج در تألیفات و نوشتجات مفسّرین، شعرا و علما را که تا کنون از آن بی‌خبر بودند واضح و مکشوف ساختند... حضرت عبدالبهاء در باره این دوران فرموده‌اند: ‘اهل کردستان جمیع محبّت داشتند و جمال مبارک در نهایت فقر گذران میکردند تاج فقرا داشتند آثار انقطاع از او ظاهر بود بشئون دنیا اعتنائی نداشت.’” (ترجمه)

هنگامی که حضرت بهاء‌الله به بغداد مراجعت فرمودند کردهایی که آن حضرت را ستایش می‌کردند به دنبال ایشان راهی شدند. مشاهده هجوم علما و مشایخ صوفیه برای ملاقات با حضرتش پیشوایان مذهبی شهر را به حیرت انداخت چنانکه خود نیز مشتاق فیض حضور مبارک شده شیفته آن جمال گردیدند. احترام آنان نظر بسیاری از نفوس دیگر را از شعرا و عرفا گرفته تا صاحب‌منصبان حکومتی جلب کرد و در نتیجه بر اشتها حضرتش بیفزود.

حضرت ولی‌امرالّٰه در کتاب *God Passes By* می‌فرماید که این دوره شاهد “گسترش عظیم مفاد و حجم آثار نازله از قلم حضرت بهاء‌الله” بود و “آن حضرت بنفسه جریان نزول آیات از قلم اعلیٰ را در آن سنوات به مثل ‘غیث هاطل’ توصیف فرمودند که به صورت رسایل، اندارات، تفاسیر، استدلالات، بشارات، نبوّات، ادعیه، قصاید و یا الواح مخصوص بوده” و جامعه بابی را تقلیب و احیا نمود. این دوران چنان پر بار بود که آیات ثبت‌نشده منزله از فم اطهر در طیّ یک شبانه‌روز بطور متوسط معادل حجم قرآن کریم بود. “در عین حال کثرت آیات منزله‌ای که توسط کاتبین در حضور ثبت شده و یا به خطّ مبارک تحریر گردیده کم‌اهمیت‌تر از غنای محتویات و تنوع مطالب مندرجه در آنها نبود.”

در آن ایام از جمله “لئالی پرارزشی که از بحر مواج ظهور حضرت بهاء‌الله پدیدار شده”، “بزرگ‌ترین اثر عرفانی آن حضرت، هفت وادی است که “در آن هفت مرحله که شخص سالک باید سیر نماید تا به سرمنزل مقصود نائل گردد توصیف گردیده است.” (ترجمه) حضرت بهاء‌الله سال‌ها بعد در عکّا مرقوم فرمودند:

این رساله قبل از ظهور بلسان قوم نازل شده و سبب تنزیل آن آنکه شخصی که هم عالم بود و هم عارف از اهل سنت و جماعت عریضه‌ئی در عراق بساحت اقدس فرستاد لذا نظر بحکمت الهیّه این رساله بطریق متداوله بین قوم نازل شد و ایوم نفسی که بافق اعلی توجّه نمود و بحق عارف گشت بانچه در او ذکر یافته از هفت وادی و یا هفت مقام بجمیع فائز است.^۳

هفت وادی—مانند منطق الطیر، اثر منظوم قرن دوازدهم عطار—به شرح سفری با گذر از هفت مرحله می‌پردازد، اما در هفت وادی این جستجو در رابطه با ظهور قریب الوقوع جدید و در واقع لقای حضرت محبوب است. از الواح دیگر که چهار فقره از آنها در این مجموعه آمده این نکته روشن می‌گردد که سیر و سلوک عارفانه نمی‌تواند به قالبی ثابت و یا جستجو در پی محبوب معنوی به سلسله مراحل گسسته تقلیل داده شود. این مجلد با رساله چهار وادی خاتمه می‌یابد که خطاب به یکی از ستاینندگان مخلص حضرت بهاءالله از اهالی کردستان است و به جای تشریح سیر در مراحل، به تفصیل چهار طریق متفاوت برای نیل به حقّ می‌پردازد. باشد که انتشار این مجلد به درک عمیق‌تر ابعاد معنوی پیام حضرت بهاءالله کمک نماید و بیش از پیش شور و شوق اعلای سروش محبوب الهی را برانگیزد: ”اگرچه تا حال عاشقان از پی معشوق دوان بودند و حبیبان از پی محبوب روان در این ایام فضل سبحانی از غمام رحمانی چنان احاطه فرموده که معشوق طلب عشاق می‌نماید و محبوب جوایای احباب گشته.“^۴

۱

رشد عمار

- ۱ رشد عمار از جذبۀ ما میریزد^۵
- سرّ وفا از نغمۀ ما میریزد
- ۲ از باد صبا مشک خطا گشته پدید
- وین نفعه خوش از جعدۀ ما میریزد
- ۳ شمس طراز از طلعت حقّ کرده طلوع
- سرّ حقیقت بین کز وجهۀ تا میریزد
- ۴ بحر صفا از موج لقا کرده خروش
- وین طرفه عطا از جذبۀ ما میریزد
- ۵ گنجینه حبّ در سینه فا گشته نهان
- زین گنج محبّت در وفا میریزد
- ۶ بهجت مل از نظره گل شد ظاهر
- این لحن ملیح از نغمۀ را میریزد
- ۷ نقرۀ ناقوری جذبۀ لاهوتی
- این هر دو بیک نفعه از جوّ سما میریزد
- ۸ دور انا هو از چهرۀ ما کرده بروز
- کور هو هو از طفحۀ ما میریزد

- ۹ کوثر حق از حَقّه دل گشته هویدا
- این ساغر شهد از لعل بها میریزد
- ۱۰ یوم خدا از جلوه ربّ شد کامل
- این نغز حدیث از غنّه طا میریزد
- ۱۱ طفح بهائی بین رشح عمائی بین
- کاین جمله ز یک نغمه از لحن خدا میریزد
- ۱۲ ماهی سرمد بین طلع منزّه بین
- صدر ممرّد بین کز عرش علا میریزد
- ۱۳ نخله طوبی بین رنّه ورقا بین
- غنّه ابهی بین کز لمع صفا میریزد
- ۱۴ آهنگ عراقی بین دفّ نوائی بین
- کفّ الهی بین کز ضربه ما میریزد
- ۱۵ طلعت لاهوتی بین حوری هاهوتی بین
- جلوه ناسوتی بین کز ساحت ما میریزد
- ۱۶ وجهه باقی بین چهره ساقی بین
- رقّ زجاجی بین کز کوبه با میریزد
- ۱۷ آتش موسی بین بیضه بیضا بین
- سینه سینا بین کز کفّه ما میریزد
- ۱۸ ناله مستان بین سبزه بستان بین
- جذبه هستان بین کز صحن لقا میریزد
- ۱۹ وجهه هائی بین طرزه بائی بین
- نظره هائی بین کز کلک بها میریزد
- ۲۰ طفح ظهور است این رشح ظهور است این
- غنّ طیور است این کز عین فنا میریزد

۲

هفت وادی

ذکر الاسرار فی معارج الاسفار لمن یرید ان یرید ان یسافر الی اللّٰه المقتدر الغفار

بسم اللّٰه الرّحمن الرّحیم

۱ الحمد لله الذی اظهر الوجود من العدم و رقم علی لوح الانسان من اسرار القدم و علّمه من البیان ما لا یعلم و جعله کتاباً مبیناً لمن آمن و استسلم و اشهده خلق کلّ شیء فی هذا الزمان المظلم الصّیلم و انطقه فی قطب البقاء علی اللّٰحن البدیع فی

الهيكل المكرّم ليشهد الكلّ في نفسه بنفسه في مقام تجلّي ربّه بانه لا اله الا هو و ليصل الكلّ بذلك الى ذروة الحقايق حتّى لا يشاهد احد شيئاً الا و قد يرى الله فيه اى رؤية تجلّيه المودعة في حقايق الاشياء والاّ انه تعالى منزّه من ان يشهد او يرى. لا تدركه الابصار و هو يدرك الابصار و هو اللطيف الخبير.^٦

٢ و اصلّى و اسلمّ على اوّل بحر تشعب من بحر الهويّة و اوّل صبح لاح عن افق الاحديّة و اوّل شمس اشرفت في سماء الازليّة و اوّل نار اوقدت من مصباح القدميّة في مشكوة الواحديّة الّذي كان احمد في ملكوت العالين و محمّداً في ملاء المقرّبين و محموداً في جبروت المخلصين و اياً ما تدعو فله الاسماء في قلوب العارفين^٥ و على آله و صحبه تسليماً كثيراً دائماً ابداً.

٣ و بعد قد سمعت ما غنت ورفاء العرفان على افنان سدرة فؤادك و عرفت ما غرّدت حمامة الايقان على اغصان شجرة قلبك كائني وجدت رايحة الطيب عن قميص حبّك و ادركت تمام لقائك في ملاحظة كتابك و لما بلغت اشاراتك في فنائك في الله و بقائك به و حبّك احبّاء الله و مظاهر اسمائه و مطالع صفاته. لذا اذكر لك اشارات قدسيّة شعشعائيّة من مراتب الجلال لتجذبك الى ساحة القدس و القرب و الجمال و توصلك الى مقام لا ترى في الوجود الا طلعة حضرة محبوبك و لن ترى الخلق الا كيوم لم يكن احد مذكوراً.^٩

٤ و هي ما عنّ بلبل الاحديّة في الرياض الغويّة^٧ قوله و تظهر على لوح قلبك رقوم لطايف اسرار اتقوا الله يعلمكم الله و يتذكّر طاير روحك حظاير القدم و يطير في فضاء فاسلكي سبل ربك ذللاً بجناح الشوق و تجتنى من اثمار الانس في بساتين كلي من كلّ الثمرات انتهى.^{١١}

٥ و عمرى يا حبيب لو تذوق هذه الثمرات من خضر هذه السنبلات التي نبتت في اراضى المعرفة عند تجلّي انوار الذات في مرايا الاسماء و الصفات ليأخذ الشوق زمام الصبر و الاصطبار عن كفّك و يهتّز روحك من بوارق الانوار و تجذبك من الوطن الترابي الى الوطن الاصليّ الالهي في قطب المعاني و تصعدك الى مقام تطير في الهواء كما تمشي على التراب و تركض على الماء كما تركض على الارض. فهنيئاً لى و لك و لمن سما الى سماء العرفان و صبا قلبه بما هبّ على رياض سرّه صبا الايقان من سبأ الرّحمن و السلام على من اتّبع الهدى.^{١٢}

٦ و بعد مراتب سير سالكان را از مسكن خاكي بوطن الهى هفت رتبه معين نموده اند چنانچه بعضى هفت وادى و بعضى هفت شهر ذكر کرده اند و گفته اند كه سالک تا از نفس هجرت نمايد و اين اسفار را طيّ نکند ببحر قرب و وصال وارد نشود و از خمر بي مثال نچشد.^{١٣}

٧ اوّل وادى طلب است. مرکب اين وادى صبر است كه مسافر در اين سفر بي صبر بجائى نرسد و بمقصود واصل نشود و بايد هرگز افسرده نگردهد. اگر صد هزار سال سعى کند و جمال دوست نه بيند پژمرده نشود زيرا مجاهدين كعبه فينا بشارت لنهدينهم سبلنا^{١٤} مسرورند و كمر خدمت در طلب بغايت محكم بسته اند و در هر آن از مكان غفلت بامكان طلب سفر كنند. هيچ بندي ايشان را منع نمايد و هيچ پندی صدّ نکند.

٨ و شرط است اين عباد را كه دل را كه منبع خزينه الهيّه است از هر نقشى پاڪ كنند و از تقليد كه از اثر آبا و اجداد است اعراض نمايند و ابواب دوستى و دشمنى را با كلّ اهل ارض مسدود كنند.

٩ و طالب در اين سفر بمقامى رسد كه همه موجودات را در طلب دوست سرگشته بيند. چه يعقوبها بيند كه در طلب يوسف آواره مانده اند. عالمى حبيب بيند كه در طلب محبوب دوانند و جهاني عاشق ملاحظه كند كه در پي معشوق روان. و در هر آنى امرى مشاهده كند و در هر ساعتى بر سرّى مطلع گردد زيرا كه دل از هر دو جهان برداشته و عزم كعبه جانان نموده و در هر قدمى اعانت غيبى او را شامل شود و جوش طلبش زياده گردد.

- ۱۰ طلب را باید از مجنون عشق اندازه گرفت. حکایت کنند که روزی مجنون را دیدند خاک میبخت و اشک میریخت. گفتند چه میکنی گفت لیلی را میجویم. گفتند وای بر تو لیلی از روح پاک و تو از خاک طلب میکنی. گفت همه جا در طلبش میکوشم شاید در جایی بجویم.^{۱۵}
- ۱۱ بلی در تراب ربّ الارباب جستن اگرچه نزد عاقل قبیح است لکن بر کمال جدّ و طلب دلیل است. من طلب شیئاً و جدّ وجد.^{۱۶}
- ۱۲ طالب صادق جز وصال مطلوب چیزی نجوید و حیب را جز وصال محبوب مقصودی نباشد و این طلب طالب را حاصل نشود مگر بنثار آنچه هست یعنی آنچه دیده و شنیده و فهمیده همه را بنفی لا منفی سازد تا بشهرستان جان که مدینه الا است واصل شود. همتی باید تا در طلبش کوشیم و جهدی باید تا از شهد وصلش نوشیم اگر از این جام نوش کشیم عالمی فراموش کنیم.
- ۱۳ و سالک در این سفر بر هر خاکی جالس شود و در هر بلادی ساکن گردد. از هر وجهی طلب جمال دوست کند و در هر دیار طلب یار نماید. با هر جمعی مجتمع شود و با هر سری همسری نماید که شاید در سری سرّ محبوب بیند و یا از صورتی جمال محبوب مشاهده کند.
- ۱۴ و اگر در این سفر باعانت باری از یار بی‌نشان نشان یافت و بوی یوسف گم‌گشته از بشیر احدیه شنید فوراً بوادی عشق قدم گذارد و از نار عشق بگذارد. در این شهر آسمان جذب بلند شود و آفتاب جهانتاب شوق طالع گردد و نار عشق برافروزد و چون نار عشق برافروخت خرمن عقل بکلی بسوخت.
- ۱۵ در اینوقت سالک از خود و غیر خود بی‌خبر است. نه جهل و علم داند نه شکّ و یقین نه صبح هدایت شناسد و نه شام ضلالت. از کفر و ایمان هر دو در گریز و سمّ قاتلش دلپذیر. اینست که عطّار گفته
- کفر کافر را و دین دین‌دار را
ذره درد دل عطّار را
- ۱۶ مرکب این وادی درد است و اگر درد نباشد هرگز این سفر تمام نشود. و عاشق در این رتبه جز معشوق خیالی ندارد و جز محبوب پناهی نجوید و در هر آن صد جان رایگان در ره جانان دهد و در هر قدمی هزار سر در پای دوست اندازد.
- ۱۷ ای برادر من تا بمصر عشق درنهایی بیوسف جمال دوست واصل نشوی و تا چون یعقوب از چشم ظاهری نگذری چشم باطن نگشائی و تا بنار عشق نیفریزی بیار شوق نیامیزی.
- ۱۸ و عاشق را از هیچ چیز پروا نیست و از هیچ ضرری ضرر نه. از نار سردش بینی و از دریا خشکش یابی.
- نشان عاشق آن باشد که سردش بینی از دوزخ
نشان عارف آن باشد که خشکش بینی از دریا^{۱۷}
- ۱۹ عشق هستی قبول نکند و زندگی نخواهد. حیوة در ممات بیند و عزّت از ذلّت جوید. بسیار هوش باید تا لایق جوش عشق شود و بسیار سر باید تا قابل کمند دوست گردد. مبارک گردنی که در کمندش افتد و فرخنده سری که در راه محبتش بخاک افتد. پس ایدوست از نفس بیگانه شو تا بیگانه پی‌بری و از خاکدان فانی بگذر تا در آشیان الهی جای گیری. نیستی باید تا نار هستی برافروزی و مقبول راه عشق شوی.
- نکند عشق نفس زنده قبول
نکند باز موش مرده شکار^{۱۸}

۲۰ عشق در هر آتی عالمی بسوزد و در هر دیار که علم برافرازد ویران سازد. در مملکتش هستی را وجودی نه و در سلطنتش عاقلان را مقرّی نه. نهنگ عشق ادیب عقل را بیلعد و لیبب دانش بشکرد. هفت دریا بیاشامد و عطش قلبش نیفسرد و هل من مزید گوید.^{۱۹} از خویش بیگانه شود و از هر چه در عالم است کناره گیرد.

با دو عالم عشق را بیگانگی

اندر او هفتاد و دو دیوانگی^{۲۰}

۲۱ صد هزار مظلومان در کمندش بسته و صد هزار عارفان به تیرش خسته. هر سرخی که در عالم بینی اثر قهرش دان و هر زردی که در رخسار بینی از زهرش شمر. جز فنا دوائی نبخشد و جز در وادی عدم قدم نگذارد ولکن زهرش در کام عاشق از شهد خوشتر و فنایش در نظر طالب از صد هزار بقا محبوبتر است.

۲۲ پس باید بنار عشق حجابهای نفس شیطانی سوخته شود تا روح برای ادراک مراتب سید لولاک لطیف و پاکیزه گردد.^{۲۱}

نار عشقی بر فروز و جمله هستیها بسوز

پس قدم بردار و اندر کوی عشاقان گذار^{۲۲}

۲۳ و اگر عاشق بتأییدات خالق از منقار شاهین عشق بسلامت بگذرد در مملکت معرفت وارد شود و از شکّ بیقین آید و از ظلمت ضلالت هوی بنور هدایت تقوی راجع گردد و چشم بصیرتش باز شود و با حبیب خود برآز مشغول گردد در حقیقت و نیاز بگشاید و ابواب مجاز دربندد. در این رتبه قضا را رضا دهد و جنگ را صلح بیند و در فنا معانی بقا درک نماید و بچشم سرّ و سرّ در آفاق ایجاد و انفس عباد اسرار معاد بیند و حکمت صمدانی را بقلب روحانی در مظاهر نامتناهی الهی سیر فرماید. در بحر قطره بیند و در قطره اسرار بحر ملاحظه کند.

دل هر ذره‌ئی که بشکافی

آفتابیش در میان بینی^{۲۳}

۲۴ و سالک در اینوادی در آفرینش حقّ به بینش مطلق مخالف و مغایر نه بیند و در هر آن ما تری فی خلق الرّحمن من تفاوت فارجم البصر هل تری من فطور گوید.^{۲۴} در ظلم عدل بیند و در عدل فضل مشاهده کند. در جهل علمها مستور بیند و در علمها صد هزار حکمتها آشکار و هویدا ادراک نماید. و قفس تن و هوی را بشکند و بنفّس اهل بقا انس گیرد بردبانهای معنوی صعود نماید و بسماء معانی بشتابد. در فلک سرنیهم آیاتنا فی الآفاق و فی انفسهم ساکن شود و بر بحر حتّی یتبین لهم انه الحقّ سایر گردد^{۲۵} و اگر ظلمی بیند صبر نماید و اگر قهر بیند مهر آرد.

۲۵ حکایت کنند عاشقی سالها در هجر معشوقش جان میباخت و در آتش فراقش میگداخت. از غلبه عشق صدرش از صبر خالی ماند و جسمش از روح بیزاری جست و زندگی در فراق را از نفاق میشمرد و از آفاق بغایت در احتراق بود چه روزها که از هجرش راحت نجسته و بسا شبها که از دردش نخفته. از ضعف بدن چون آهی گشته و از درد دل چون وای شده. بیک شریه وصلش هزار جان رایگان میداد و میسر نمیشد. طبیبان از علاجش درماندند و مؤانسان از انسش دوری جستند. بلی مریض عشق را طیب چاره نداند مگر عنایت حبیب دستش گیرد.

۲۶ باری عاقبت شجر رجایش ثمر یأس بخشید و نار امیدش بیفسرد تا آنکه شبی از جان بیزار شد و از خانه بیزار رفت ناگاه او را عسسی تعاقب نمود. او از پیش تازان و عسس از پی دوان تا آنکه عسسها جمع شدند و از هر طرف راه فرار بر آن بی‌قرار بستند. و آن فقیر از دل مینالید و باطراف میدوید و با خود میگفت این عسس عزرائیل من است که باین تعجیل در طلب من است و یا شداد بلاد است که در کین عباد است. آن خسته تیر عشق پیا دوان بود و بدل نالان تا بدیوار باغی رسید و بهزار زحمت و محنت بالای دیوار رفت. دیواری بغایت بلند دید از جان گذشت و خود را در باغ انداخت.

- ۲۷ دید معشوقش در دست چراغی دارد و تفحص انگشتری مینماید که از او گم شده بود. چون آن عاشق دلداده معشوق دل‌برده را دید آهی برکشید و دست بدعا برداشت که ای خدا این عسس را عزت ده و دولت بخش و باقی دار که این عسس جبرئیل بود که دلیل این علیل گشت و یا اسرافیل بود که حیوة بخش این ذلیل شد.
- ۲۸ و آنچه گفت فی الحقیقه درست بود زیرا ملاحظه شد که این ظلم منکر عسس چه قدر عدلها در سر داشت و چه رحمتها در پرده پنهان نموده بود. بیک قهر تشنه صحرای عشق را بیحر معشوق واصل نمود و ظلمت فراق را بنور وصال روشن فرمود و بعدی را بیستان قرب جای داد و علیلی را بطیب قلب راه نمود.
- ۲۹ حال آن عاشق اگر آخرین بود در اول بر عسس رحمت مینمود و دعایش میگفت و آن ظلم را عدل میدید. چون از آخر محجوب بود در اول ناله آغاز نمود و بشکایت زبان گشود و لکن مسافران حدیقه عرفان چون آخر را در اول بیند لهذا در جنگ صلح و در قهر آشتی ملاحظه کنند.
- ۳۰ و این رتبه اهل این وادی است و اهل وادیهای فوق این وادی اول و آخر را یک بیند بلکه نه اول بیند و نه آخر. لا اول و لا آخر بیند بلکه اهل مدینه بقا که در روضه خضرا ساکنند لا اول و لا آخر هم نه بیند. از اولها در گریزند و باخراها در ستیز زیرا که عوالم اسما را طی نموده‌اند و از عوالم صفات چون برق درگذشته‌اند چنانچه میفرماید کمال التوحید نفی الصفات عنه و در ظل ذات مسکن گرفته‌اند.^{۲۶}
- ۳۱ اینست که خواجه عبدالله^{۲۷} قدس الله تعالی سره العزیز در اینمقام نکته دقیقی و کلمه بلیغی در معنی اهدنا الصراط المستقیم^{۲۸} فرموده‌اند و آن اینست که بنمای بما راه راست یعنی بمحبت ذات خود مشرف دار تا از التفات بخود و غیر تو آزاد گشته بتمامی گرفتار تو گردیم جز تو ندانیم جز تو نه بینیم و جز تو نیندیشیم.
- ۳۲ بلکه از اینمقام هم بالا روند چنانچه میفرماید المحبة حجاب بین المحب و المحبوب. بیش از این گفتن مرا دستور نیست.
- ۳۳ در اینوقت صبح معرفت طالع شد و چراغهای سیر و سلوک خاموش گشت.
- وهم موسی با همه نور و هنر
شد از آن محجوب تو بی پر میر^{۲۹}
- ۳۴ اگر اهل راز و نیازی پیرهای همت اولیا پرواز کن تا اسرار دوست بینی و بانوار محجوب رسی. انا لله و انا الیه راجعون.^{۳۰}
- ۳۵ و سالک بعد از سیر وادی معرفت که آخر مقام تحدید است باول مقام توحید واصل شود و از کأس تجرید بنوشد و در مظاهر تفرید سیر نماید. در اینمقام حجاب کثرت بردرد و از عوالم شهوت برپرد و در سماء وحدت عروج نماید بگوش الهی بشنود و بچشم ربّانی اسرار صنع صمدانی بیند. بخلوت خانه دوست قدم گذارد و محرم سرادق محجوب شود و دست حق از جیب مطلق برآرد و اسرار قدرت ظاهر نماید. وصف و اسم و رسم از خود نه بیند وصف خود را در وصف حق بیند و اسم حق را در اسم خود ملاحظه نماید. همه آواها از شه داند و جمیع نغمات را از او شنود. بر کرسی قل کلّ من عند الله^{۳۱} جالس شود و بر بساط لا حول و لا قوه الا بالله^{۳۲} راحت گیرد و در اشیا بنظر توحید مشاهده کند و اشراق تجلی شمس الهی را از مشرق هویت بر همه ممکنات یکسان بیند و انوار توحید را بر جمیع موجودات موجود و ظاهر مشاهده کند.
- ۳۶ و معلوم آنجناب بوده که جمیع اختلافات عوالم کون که در مراتب سلوک سالک مشاهده میکند از نظر خود سالک است. مثالی در اینمقام ذکر میشود تا این معنی تمام معلوم گردد. ملاحظه در شمس ظاهری فرمائید که بر همه موجودات و ممکنات بیک اشراق تجلی مینماید و افاضه نور بامر سلطان ظهور بر همه اشیا میفرماید و لکن در هر محل باقتضای استعداد آن محل ظاهر میشود و اعطای فیض میکند. مثل اینکه در مرآت بقرصها و هیئتها جلوه مینماید و این بواسطه لطافت خود مرآت

است و در بلور نار احداث میکند و در سایر اشیا همان اثر تجلی ظاهر است نه قرص و بان اثر هر شیئی را بامر مؤثر با استعداد او تربیت میکند چنانچه مشاهده میکنید.

۳۷ و هم چنین الوان هم باقتضای محلّ ظاهر میشود مثل اینکه در زجاجه زرد تجلی زرد و در سفید تجلی سفید و در سرخ تجلی سرخ ملاحظه میشود. پس این اختلافات از محلّ است نه از اشراق ضیا و اگر محلّ مانع داشته باشد مثل جدار و سقف آن محلّ بالمرّه از تجلی شمس محروم ماند و آفتاب بر او نتابد.

۳۸ این است که بعضی از نفوس ضعیفه چون اراضی معرفت را بجدار نفس و هوی و حجاب غفلت و عمی حایل نمودند لهذا از اشراق شمس معانی و اسرار محبوب لا یزالی محجوب ماندند و از جواهر حکمت دین مبین سید المرسلین^{۳۳} دور مانده‌اند و از حرم جمال محروم شدند و از کعبه جلال مهجور. این است رتبه اهل زمان.

۳۹ و اگر بلبلی از گلی نفس برخیزد و بر شاخسار گل قلب جای گیرد و بنغمات حجازی و آوازهای خوش عراقی اسرار الهی ذکر نماید که حرفی از آن جمیع جسدهای مرده را حیوة تازه جدید بخشد و روح قدسی بر عظام رمیمه ممکنات مبذول دارد هزار چنگال حسد و منقار بغض بینی که قصد او نمایند و با تمام جدّ در هلاکش کوشند.

۴۰ بلی جعل را بوی خوش ناخوش آید و مزکوم را رایحه طیب ثمر ندهد. اینست که برای ارشاد عوام گفته‌اند

دفع کن از مغز و از بینی زکام

تا که ریح الله درآید در مشام^{۳۴}

۴۱ باری اختلاف محلّ واضح و مبرهن شد و اما نظر سالک وقتی در محلّ محدود است یعنی در زجاجات سیر مینماید اینست که زرد و سرخ و سفید بیند. باین جهت است که جدال بین عباد بر پا شده و عالم را غبار تیره از انفس محدوده فراگرفته و بعضی نظر باشراق ضوء دارند و برخی که از خمر وحدت نوشیدند جز شمس چیزی نه بینند.

۴۲ پس بسبب سیر این سه مقام مختلف فهم سالکین و بیان ایشان مختلف میشود. اینست که اثر اختلاف در عالم ظاهر شده و میشود زیرا که بعضی در رتبه توحید واقفند و از آن عالم سخن گویند و برخی در عوالم تحدید قائمند و بعضی در مراتب نفس و برخی بالمرّه محتجبند. اینست که جهّال عصر که از پرتو جمال نصیب نبرده‌اند بیعضی مقال تکلم مینمایند و در هر عصر و زمان بر اهل لجه توحید وارد می‌آورند آنچه را که خود بان لایق و سزاوارند و لو یؤاخذ الله الناس بما کسبوا ما ترک علی ظهرها من دابة ولكن یؤخرهم الی اجل مسمی.^{۳۵}

۴۳ ای برادر من قلب لطیف بمنزله آینه است آن را بصیقل حبّ و انقطاع از ما سوی الله پاک کن تا آفتاب حقیقی در آن جلوه نماید و صبح ازلی طالع شود و معنی لا یسعی ارضی و لا سمائی ولكن یسعی قلب عبدی المؤمن^{۳۶} را آشکار و هویدا بینی و جان در دست گیری و بهزار حسرت نثار یار تازه نمائی.

۴۴ و چون انوار تجلی سلطان احدیه بر عرش قلب و دل جلوس نمود نور او در جمیع اعضا و ارکان ظاهر میشود. آن وقت سرّ حدیث مشهور سر از حجاب دیجور برآورد لا زال العبد یتقرّب الی بالتّوکل حتی احبته فاذا احبته کنت سمعه الذی یسمع به الخ.^{۳۷} زیرا که صاحب بیت در بیت خود تجلی نموده و ارکان بیت همه از نور او روشن و منور شده و فعل و اثر نور از منبر است. اینست که همه باو حرکت نمایند و باراده او قیام کنند و اینست آن چشمه که مقرّبین از آن مینوشند چنانچه میفرماید عیناً یشرّب بها المقرّبون.^{۳۸}

۴۵ و دیگر آنکه مبدا در این بیانات رایحه حلول و یا تنزلات عوالم حقّ در مراتب خلق رود و بر آنجناب شبهه شود زیرا که حقّ بذاته مقدّس است از صعود و نزول و از دخول و خروج. لم یزل از صفات خلق غنی بوده و خواهد بود و نشناخته او

- را احدی و بکنه او راه نیافته نفسی. کلّ عرفا در وادی معرفتش سرگردان و کلّ اولیا در ادراک ذاتش حیران منزّه است از ادراک هر مدرکی و متعالی است از عرفان هر عارفی. السبیل مسدود و الطلب مردود دلیله آیاته و وجوده اثباته.^{۴۶}
- اینست که عاشقان روی جانان گفته‌اند یا من دلّ علی ذاته بذاته و تنزّه عن مجانسه مخلوقات. عدم صرف کجا تواند در میدان قدم اسب دواند و سایه فانی کجا بخورشید باقی رسد. حبیب لولاک ما عرفناک فرموده و محبوب او ادنی ما بلغناک گفته.^{۴۷}
- بلی این ذکرها که در مراتب عرفان ذکر میشود معرفت تجلیات آن شمس حقیقت است که در مرایا تجلی میفرماید و تجلی آن نور در قلوب هست ولكن بحجبات نفسانیّه و شئونات عرضیه محجوب است چون شمع زیر فانوس حدید چون فانوس مرتفع شد نور شمع ظاهر گردد.
- و همچنین چون خرق حجبات افکیّه از وجه قلب نمائی انوار احدیّه طالع شود.^{۴۸}
- پس معلوم شد که از برای تجلیات هم دخول و خروج نیست تا چه رسد بآن جوهر وجود و سرّ مقصود. ای برادر من در این مراتب از روی تحقیق سیر نما نه از روی تقلید و سالک را دورباش کلمات منع نکند و هیمنه اشارات صدّ ننماید.
- پرده چه باشد میان عاشق و معشوق
- سدّ سکندر نه مانع است و نه حایل^{۴۹}
- اسرار بسیار و اغیار بیشمار. سرّ محبوبرا دفترها کفایت نکند و باین الواح اتمام نیابد با اینکه حرفی بیش نیست و رمزی بیش نه. العلم نقطه کثرها الجاهلون.^{۵۰}
- و از همین مقام اختلافات عوالم را هم ملاحظه کن. اگرچه عوالم الهی نامتناهی است و لکن بعضی چهار رتبه ذکر نموده‌اند. عالم زمان و آن آن است که از برای آن اول و آخر باشد و عالم دهر یعنی اول داشته باشد و آخرش پدید نباشد و عالم سرمد که اولی ملاحظه نشود و آخرش مفهوم شود و عالم ازل که نه اولی مشاهده شود و نه آخری. اگرچه در این بیانات اختلاف بسیار است اگر تفصیل ذکر شود کسالت افزایش چنانچه بعضی عالم سرمد را بی ابتدا و انتها گفته‌اند و عالم ازل را غیب منیع لا یدرک ذکر نموده‌اند و بعضی عوالم لاهوت و جبروت و ملکوت و ناسوت گفته‌اند.
- و سفرهای سیل عشق را چهار شمرده‌اند من الخلق الی الحقّ و من الحقّ الی الخلق و من الخلق الی الخلق و من الحقّ الی الحقّ.^{۵۱}
- و همچنین بسیار بیانات از عرفا و حکمای قبل هست که بنده متعرض نشدم و دوست ندارم اذکار قبل بسیار اظهار شود زیرا که اقوال غیر را ذکر نمودن دلیل است بر علوم کسبی نه بر موهبت الهی. و لکن اینقدر هم که ذکر شد بواسطه عادت ناس است و تأسی باصحاب و علاوه بر این در این رساله این بیانات ننگجد. و عدم اقبال بذکر اقوال ایشان نه از غرور است بل بواسطه ظهور حکمت و تجلی موهبت است.
- گر خضر در بحر کشتی را شکست
- صد درستی در شکست خضر هست^{۵۲}
- والّا این بنده خود را در ساحت یکی از اجبای خدا معدوم میدانم و مفقود می‌شمرم تا چه رسد در بساط اولیا فسبحان ربّی الاعلی. و از اینها گذشته مقصود ذکر مراتب سیر سالکین است نه بیان اختلاف اقوال عارفین.
- اگرچه مثال مختصری در اول و آخر عالم نسبی و اضافی زده شد مجدّد مثال دیگر ذکر میشود تا تمام معانی در قمیص مثالی ظاهر شود. مثلاً آنجناب در خود ملاحظه فرمایند که نسبت پیسر خود اولند و نسبت پیدر خود آخر و در ظاهر حکایت از ظاهر قدرت می‌کنید در عوالم صنع الهی و در باطن بر اسرار باطن که ودیعه الهیه است در شما. پس اولیّت و آخریّت و

ظاهریّت و باطنیّت باین معنی که ذکر شد بر شما صادق میآید تا در این چهار رتبه که بشما عنایت شده چهار رتبه الهیّه را ادراک فرمائید تا بلبل قلب بر جمیع شاخسارهای گل وجود از غیب و شهود ندا کند بآنّه هو الاول و الآخر و الظاهر و الباطن.^{۴۵}

۵۶ و این ذکرها در مراتب عوالم نسبت ذکر میشود و الا آن رجالی که بقدمی عالم نسبت و تقیید را طیّ نموده‌اند و بر بساط خوش تجرید ساکن شده‌اند و در عالمهای اطلاق و امر خیمه برافراخته‌اند جمیع این نسبتها را بناری سوخته‌اند و همه این الفاظ را بنمی محو نموده‌اند و در یمّ روح شناوری مینمایند و در هوای قدس نور سیر میکنند. دیگر الفاظ در این رتبه کجا وجود دارد تا اول یا آخر یا غیر اینها معلوم شود و مذکور آید. در اینمقام اول نفس آخر و آخر نفس اول است.

آتشی از عشق در جان برفرورز

سر بسر فکر و عبارت را بسوز^{۴۶}

۵۷ ای دوست من در خود ملاحظه فرما که اگر پدر نمیشدی و پسر ندیده بودی این الفاظ هم نشنیده بودی. پس حال همه را فراموش کن تا در مصطبّه توحید نزد ادیب عشق بیاموزی و از انا براجعون رجعت کنی و از وطن مجازی بمقام حقیقی خود واصل گردی و در ظلّ شجره دانش ساکن شوی.

۵۸ ای عزیز نفس را فقیر نما تا در عرصه بلند غنا وارد شوی و جسد را ذلیل کن تا از شریعه عزّت بیاشامی و بجمیع معانی اشعار که سؤال فرمودی بررسی.

۵۹ پس معلوم شد که این مراتب بسته بسیر سالک است و در هر مدینه عالمی بیند و در هر وادی بچشمه‌ئی رسد و در هر صحرا نغمه‌ئی شنود. ولی شاهباز هوای معنوی را شهنازهای بدیع روحانی در دل است و مرغ عراقی را آوازهای خوش حجازی در سر ولکن مستور بوده و مستور خواهد بود.

گر بگویم عقلها بر همزند

ور نویسم بس قلمها بشکنند^{۴۷}

۶۰ و السلام علی من قطع هذا السفر الاعلی و اتبع الحق بانوار الهدی.

۶۱ و سالک بعد از قطع معارج این سفر بلند اعلی در مدینه استغنا وارد میشود و در این وادی نسیم استغنا الهی را بیابد که از بیدای روح میوزد و حجابهای فقر را میسوزد و یوم یعنی الله کلاً من سعه^{۴۸} را بچشم ظاهر و باطن در غیب و شهادة اشیا مشاهده فرماید. از حزن بسرور آید و از غم بفرح راجع شود قبض و انقباض را بیسط و انبساط تبدیل نماید.

۶۲ مسافران این وادی اگر در ظاهر بر خاک ساکنند اما در باطن بر رفرف معانی جالس و از نعمتهای بی‌زوال معنوی مرزوقند و از شرابه‌های لطیف روحانی شارب.

۶۳ زبان در تفصیل این سه وادی عاجز است و بیان بغایت قاصر. قلم در این عرصه قدم نگذارد و مداد جز سواد ثمر نیارد. بلبل قلب را در این مقامات نواهای دیگر است و اسرار دیگر که دل از آن بجوش آید و روح در خروش ولکن این معمّای معانی را دل بدل باید گفت و سینه بسینه باید سپرد.

شرح حال عارفان دل بدل تواند گفت

این نه شیوه قاصد وین نه حدّ مکتوب است^{۴۹}

و اسکت عجزاً عن امور کثیرة

بنطقی لن تحصی و لو قلت قلت^{۵۰}

ای رفیق تا بحدیقه این معانی نرسی از خمر باقی این وادی نجشی و اگر چشی از غیر چشم پوشی و از باده استغنا بنوشی و از همه بگسلی و باو پیوندی و جان در رهش بازی و روان رایگان برافشانی اگرچه غیری در اینمقام نیست تا چشم پوشی. کان الله و لم یکن معه من شیء^{۶۱}. زیرا که سالک در این رتبه جمال دوست را در هر شیئی بیند. از نار رخسار یار بیند و در مجاز رمز حقیقت ملاحظه کند و از صفات سرّ هویت مشاهده نماید زیرا پرده‌ها را باهی سوخته و حجابها را بنگاهی برداشته. بصر حدید در صنع حدید سیر نماید و بقلب رقیق آثار دقیق ادراک کند و جعلنا الیوم بصرک حدیداً^{۶۲} شاهد مقال و کافی احوال است.

و سالک بعد از سیر مراتب استغنا بحت در وادی حیرت وارد میشود و در بحرهای عظمت غوطه میخورد و در هر آن بر حیرتش میافزاید. گاهی هیکل غنا را نفس فقر میبیند و جوهر استغنا را صرف عجز. گاهی محو جمال ذی الجلال میشود و گاهی از وجود خود بیزار. این صرصر حیرت چه درختهای معانی را که از پا انداخت و چه نفوسها را که از نفس برانداخت زیرا که این وادی سالک را در انقلاب آورد. ولکن این ظهورات در نظر واصل بسیار محبوب و مرغوب است و در هر آن عالم بدیعی بیند و خلق جدیدی مشاهده کند و حیرت بر حیرت افزاید و محو صنع حدید سلطان احدیه شود.

بلی ای برادر اگر در هر خلقی تفکر نمائیم صد هزار حکمت بالغه بینیم و صد هزار علوم بدیعه بیاموزیم. از جمله مخلوقات نوم است. ملاحظه کن چه قدر اسرار در آن ودیعه گذاشته شده و چه حکمتها در آن مخزون گشته و چه عوالم در آن مستور مانده. ملاحظه فرمائید که شما در بیتی میخوانید و درهای آن بیت بسته است یکمرتبه خود را در شهر بعیدی مشاهده میکنید. بی حرکت رجل و تعب جسد بان شهر داخل میشوید و بی زحمت چشم مشاهده میکنید و بی محنت گوش میشنوید و بی لسان تکلم مینمائید و شاید آنچه امشب دیده‌اید ده سال بعد در عالم زمان بحسب ظاهر بعینه میبینید.

حال چند حکمت است که در این نوم مشهود است و غیر اهل این وادی بر کما هی ادراک نمیکنند. اول آنکه آن چه عالم است که بی چشم و گوش و دست و لسان حکم همه اینها در آن معمول میشود و ثانی آنکه در عالم ظهور اثر خواب را امروز مشاهده میکنی ولکن این سیر را در عالم نوم ده سال قبل دیده‌ئی. حال ملاحظه نما فرق این دو عالم و اسرار مودعه آن را تا بتأییدات الهی بمکاشفات سبحانی فایز شوی و پی بعوالم قدس بری.

و این آیات را حضرت باری در خلق گذاشته تا محتجبین انکار اسرار معاد نکنند و آنچه را وعده داده شده‌اند سهل نشمرند. مثل اینکه بعضی تمسک بعقل بسته و آنچه بعقل نیاید انکار نمایند و حال آنکه هرگز عقول ضعیفه همین مراتب مذکوره را ادراک نکند مگر عقل کلی ربّانی.

عقل جزئی کی تواند گشت بر قرآن محیط

عنکبوتی کی تواند کرد سیمرغی شکار^{۶۳}

و این عوالم کلّ در وادی حیرت دست دهد و مشاهده گردد و سالک در هر آن زیادتی طلب نماید و کسل نشود. اینست که سید اولین و آخرین^{۶۴} در مراتب فکرت و اظهار حیرت ربّ زدنی فیک تحیراً فرموده.^{۶۵}

و هم‌چنین تفکر در تمامیت خلق انسان کن که این همه عوالم و این همه مراتب در او مطوی و مستور شده است.

اتحسب انک جرم صغیر

و فیک انطوی العالم الاکبر

پس جهدی باید که رتبه حیوانی را معدوم کنیم تا معنی انسانی ظاهر شود.

و هم‌چنین لقمان که از چشمه حکمت نوشیده و از بحر رحمت چشیده پسرش ناتان بجهت اثبات مقامات حشر و موت همین خواب را دلیل آورده و مثل زده. در اینمقام ذکر مینمائیم تا ذکری از آن جوان مصطفی توحید و پیر مراتب تعلیم و

تجربید از این بنده فانی باقی بماند. فرمود ای پسر اگر قادر باشی که نخوابی پس قادری بر آنکه نمیری و اگر بتوانی بعد از خواب بیدار نشوی میتوانی که بعد از مرگ محشور نگردی.

۷۳ ای دوست دل که محلّ اسرار باقیه است محلّ افکار فانیه مکن و سرمایه عمر گرانمایه را باشتغال دنیای فانیه از دست مده. از عالم قدسی بتراب دل میند و اهل بساط انسی وطن خاکی میسند.

۷۴ باری ذکر این مراتب را انتهائی نه و این بنده را از صدمه اهل روزگار احوالی نه.

این سخن ناقص بماند و بی قرار

دل ندارم بی دلم معذور دار^{۷۵}

۷۵ قلم ناله میکند و مداد میگیرد و جیحون دل خون موج میزند. لن یصینا الا ما کتب الله لنا. ^{۷۶} و السلام علی من اتبع الهدی.

۷۶ و سالک بعد از ارتقای بمراتب بلند حیرت بوادی فقر حقیقی و فنای اصلی وارد شود و این رتبه مقام فنای از نفس و بقای بالله است و فقر از خود و غنای بمقصود است و در اینمقام که ذکر فقر میشود یعنی فقیر است از آنچه در عالم خلق است و غنی است بآنچه در عوالم حق است. زیرا که عاشق صادق و حبیب موافق چون بلقای محبوب و معشوق رسید از پرتو جمال محبوب و آتش قلب حبیب ناری مشتعل شود و جمیع سرادقات و حجبات را بسوزاند بلکه آنچه با او است حتی مغز و پوست محترق گردد و جز دوست چیزی نماند.

چون تجلی کرد اوصاف قدیم

پس بسوزد وصف حادث را کلیم^{۷۸}

۷۷ و در اینمقام واصل مقدّس است از آنچه متعلّق بدنیا است. پس اگر در نزد واصلین بحر وصال از اشیاء محدوده که متعلّق بعالم فانیه است یافت نشود چه از اموال ظاهریه باشد و چه از تفکّرات نفسیه باسی نیست زیرا که آنچه نزد خلق است محدود است بحدود ایشان و آنچه نزد حق است مقدّس از آن. این بیان را بسیار فکر باید تا پایان آشکار شود. انّ الابرار یشربون من کأس کان مزاجها کافوراً.^{۷۹} اگر معنی کافور معلوم شود مقصود حقیقی معلوم گردد.

۷۸ اینمقام از فقر است که میفرماید الفقر فخری. ^{۸۰} و از برای فقر باطنی و ظاهری مراتبها و معنیها است که ذکر آن را مناسب اینمقام ندیدم لهذا بعهدة وقتی گذاشتم تا خدا چه خواهد و قضا چه امضا نماید.

۷۹ و اینمقام است که کثرات کلّ شیئی در سالک هالک شود و طلعت وجه از مشرق بقا سر از غطا بیرون آورد و معنی کلّ شیئی هالک الا وجهه مشهود گردد.^{۸۱}

۸۰ ای حبیب من نعمات روح را بجان و دل گوش کن و چون بصر حفظش نما که همیشه ایام معارف الهی بمتابۀ ابر نینسانی بر اراضی قلوب انسانی جاری نیست. اگرچه فیض فیاض را تعطیلی و تعویقی نه و لکن هر زمان و عصر را رزقی معلوم و نعمتی مقدر است و بقدر و اندازه افاضه میشود. و ان من شیئی الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم.^{۸۲} سحاب رحمت جانان جز بر ریاض جان نبارد و در غیر بهاران این کرم نفرماید. فصول دیگر را از این فضل اکبر نصیبی نیست و اراضی جزره را از این کرم قسمتی نه.

۸۱ ای برادر هر بحری لؤلؤ ندارد و هر شاخی گل نیارد و بلبل بر آن نسراید. پس تا بلبل بوستان معنوی بگلستان الهی بازنگشت و انوار صبح معانی بشمس حقیقی راجع نشد سعی کنید که شاید در این گلخن فانی بوئی از گلشن باقی بشنوید و در ظلّ اهل این مدینه جاوید بمانید و چون باین رتبه بلند اعلی رسیدی و باین درجه عظمی فایز شدی یار بینی و اغیار فراموش کنی.

یار بی پرده از در و دیوار

در تجلی است یا اولی الابصار^{۶۳}

۸۲ از قطره جان گذشتی و ببحر جانان واصل شدی این است مقصودی که طلب فرمودی. انشاء الله بان فایز شوی.
۸۳ در اینمدینه حجابات نور هم خرق میشود و زایل میگردد. لا لجماله حجاب سوی التور و لا لوجهه نقاب الّا الظهور.^{۶۴} ای عجب که یار چون شمس آشکار و اغیار در طلب زخارف و دینار. بلی از شدت ظهور پنهان مانده و از کثرت بروز مخفی گشته.

حقّ عیان چون مهر رخشان آمده

حیف کاندلر شهر کوران آمده^{۶۵}

۸۴ در این وادی سالک مراتب وحدت وجود و شهود را طی نماید و بوحدتی که مقدّس از این دو مقام است واصل گردد.^{۶۶} احوال پی باینمقال برد نه بیان و جدال و هر کس در این محفل منزل گزیده و یا از این ریاض نسیمی یافته میداند چه عرض میشود.

۸۵ و سالک باید در جمیع این اسفار بقدر شعری از شریعت که فی الحقیقه سرّ طریقت و ثمره شجره حقیقت است انحراف نوزد و در همه مراتب بذیل اطاعت اوامر متشبّث باشد و بحبل اعراض از مناهی متمسک تا از کأس شریعت مرزوق شود و بر اسرار حقیقت واقف گردد.

۸۶ و هر چه از بیانات این بنده که مفهوم نشود و تزلزلی احداث کند باید مجدّد سؤال شود تا شبهه نماند و مقصود چون طلعت محبوب از مقام محمود ظاهر گردد.^{۶۷}

۸۷ و این اسفار که آن را در عالم زمان انتهائی پدید نیست سالک منقطع را اگر اعانت غیبی برسد و ولیّ امر مدد فرماید این هفت رتبه را در هفت قدم طی نماید بلکه در هفت نفس بلکه در یک نفس اذا شاء الله و اراد ذلک من فضله علی من یشاء.^{۶۸}

۸۸ طایران هوای توحید و واصلان لجهّ تجرید اینمقام را که مقام بقاء بالله است در اینمدینه منتهی رتبه عارفان و منتهی وطن عاشقان شمرده‌اند. و نزد این فانی بحر معنی اینمقام اول شهر بند دل است یعنی اول ورود انسان است بمدینه قلب و قلب را چهار رتبه مقرر است. اگر اهلش یافت شد مذکور آید.

چون قلم در وصف اینحالت رسید

هم قلم بشکست و هم کاغذ درید^{۶۹}

و السّلام.

* * *

۸۹ ای حبیب من این غزال صحرای احدیه را کلابی چند در پی و این بلبل بستان صمدیه را منقاری چند در تعاقب و این طایر هوای الهی را غراب کین در کمین و این صید بر عشق را صیاد حسد در عقب.

۹۰ ای شیخ همّت را زجاج کن که شاید این سراج را از بادهای مخالف حفظ نماید اگرچه این سراج را امید چنان است که در زجاجه الهی مشتعل و در مشکوه معنوی برافروزد زیرا گردنی که بعشق بلند شد البتّه بشمشیر افتد و سری که

بحبّ برافراخت البتّه بیاد رود و قلبی که بذکر محبوب پیوست البتّه پرخون گردد. فنعم ما قال

عش خالیاً فالحبّ راحته عناً

فاوله سقم و آخره قتل^{۹۰}

و السّلام علی من اتّبع الهدی.

۹۱ آنچه از بدایع فکر در معنی طیر معروف که بفارسی کنجشک مینامند ذکر فرمودند معلوم و محقق شد. گویا بر اسرار معانی واقف شده‌اند و لکن هر حرفی را در هر عالمی باقتضای آن مقصودی مقرر است بلی سالکین از هر اسمی رمزی و از هر حرفی سرّی ادراک مینمایند.

۹۲ و این حروفات در مقامی اشاره بتقدیس است. ک ای کفّ نفسک عمّا یشتهیه هواک ثمّ اقبل الی مولاک. ن نزه نفسک عمّا سواه لتفدی بروحک فی هواه. ج جانب جناب الحقّ ان بقی فیک من صفات الخلق. ش اشکر ربّک فی ارضه لیشکرک فی سمائه و ان کانت السّماء فی عالم الاحدیّه نفس ارضه. ک کفّر عنک الحجبات المحدوده لتعرف ما لا عرفته من المقامات القدسیّه.

۹۳ و انک لو تسمع نعمات هذه الطّیر الفانیة لتطلب من الكأوس الباقیة الدائمة و تترك الكأوب الفانیة الزّایلة و السّلام علی من اتّبع الهدی.

۳

من الباء الی الهاء

من الباء الی الهاء

بسم ربّنا العلیّ الاعلیّ

۱ قد ارسلت الیک من قبل کتاباً علی لسان عربیّ مبین و اذاً انزل علیک هذا اللّوح علی لسان عجمیّ بدیع تا جمیع نعمات قرب فردوس حجازی را از نواهای عزّ و رقاء عراقی بشنوی تا همه روح شوی و باعلی مراتب معارج معنوی پرواز نمائی بی آنکه قدم برداری و منتهی مقامات عوالم معانی را سیر فرمائی بی آنکه از محلّ ظاهر خود حرکت نمائی تا بوله الهی جذب روحانی را مشاهده کنی و جان در راه دوست بنهی و سر در بیابان عشق درباری. این است معنی طایر ساکن و ساکن طایر و جاری منجمد و منجمد جاری.^{۹۱}

۲ و بعد معلوم بوده که سالکان صحرای طلب و رجا و وصل و لقا را مراتبهای بسیار است و مقامات بی‌شمار. بعضی بعد از مجاهدۀ نفسانی و تعب جسمانی از رتبهٔ اسفل لا بحدیقهٔ بلند الا مقررّ یابند و از ظلّ نفی فرار نموده بمحلّ وسیع اثبات مسکن گزینند و از مراتب فقر فنا بمحافل غنای لقا ساکن شوند و این منتهی مراتب عالم سعی و اجتهاد است.

۳ و بعضی دیگر خبری از لا نیافته از منتهی افق الا درگذرند و از شئون فنا رشحی نچشیده از ملکوت بقا عروج نمایند و از چشمۀ عدم ننوشیده از صهای قدم مرزوق شوند. و اینها را در طیّ مراتب سلوک و ارتقای مقامات وصول مشی دیگر است و مقامی دیگر.

۴ و بعضی دیگر از ملکوت اسما حرفی اخذ نکرده و از جبروت صفات که بملک راجع است اطلاعی نیافته از غیب بقا طالع شوند و بغیب بقا راجع گردند. صد هزار بحر عظمت در قلب منیرشان مواج و از لبهایشان اثر تشنگی ظاهر و هزار

هزار انهار قدس در دلشان جاری ولکن در ظاهر اثری از آن مشهود نه. دفاتر حکمت بالغه ربّانی در الواح صدرشان مسطور ولکن در عالم بروز حرفی مذکور نه در مصر یقین ساکنند و در دیار تسلیم سایر. مست جمالند و محو جلال ذو الجلال. دل بدل راز گویند و سینه بسینه نکته سرایند. اسرار هوّیه از جبین قدسشان ظاهر و انوار احدیه از وجه بدیعشان طالع. سر در قمیص خفا برده‌اند و آستین بر دو جهان افشانده‌اند. این نفوس بی پرواز نمایند و بی رجل مشی کنند و بی دست اخذ نمایند. بلغت عما سخن گویند و بفنون غیب تکلم نمایند. جمیع اهل ارض بحرفی از آن آگاه نیستند الا من شاء ربک و لکلّ نصیب فی الکتاب و کلّ بما قدر لهم لفایزون.

۵ و دیگر معلوم بوده و هست که در این کور که علم بیان مرتفع شده و شمع تیان مشتعل آمده ربّی جز طلعت اعلی موجود نه.^{۷۲} او است واحد در ذات و واحد در صفات و متفرّد در جبروت اسما و متوحّد در ملکوت افعال. بحور توحید بمبارکی اسم مبارکش در موج آمده و احکام محکم قضا بامر مبرم او نافذ شده و امور قدر باقتدار سلطنت او ثابت گشته. که را قدرت آن است که در آن سما طیران نماید و که را یارای آنکه بجز حضرتش محبوبی در دل نگارد کل در ظلّش ساکنیم و از بحر فیضش سائل. نمله هر چه پرواز کند عرض و طول سما را طیّ نتواند نمود و صعوه هر قدر صعود نماید بسدره بقا نتواند رسید.

۶ ولکن چون در مراتب عرفان جمیع ناس یکسان نیستند لهذا بعضی سخنها بمیان می‌آید و بعدها اختلاف خواهد شد بعدد انفس عباد و فرق مختلفه بعدد کلّ شیئی موجود شود. و این حتم است و مردی نیست از برای آن و حال هم معلوم است که بعضی طاغی و بعضی متقی و برخی عاصی هستند. باید بمهر و وفا و شوق و رضا مردم را نصیحت نمود تا عاصین پند گیرند و متقین بیفزایند. و این نمیشود که عاصی یافت نشود. تا غافر از افق بدا ظاهر است عاصی در امکان هویدا. آن بی این ظاهر نشود و این بی آن موجود نگردد.

۷ مقصود آنکه آنجناب جمیع اصحاب را برحمت و شفقت متذکّر دارند و از بعضی عیوب چشم پوشند که شاید رفع اختلاف شود و ایّتلاف بمیان آید و سبّ و لعن و بغض و نفاق بمثل امم سابقه بمیان نیاید که شاید تربیت شوند و بان روح مقصود و جوهر وجود و لطیفه کبری در قیامت اخیری^{۷۳} شیئی از این مکاره وارد نیاید چنانچه بر نقطه بیان وارد شد.

۸ دیگر آنکه جواب سائل قبل ارسال شد. معلوم است که آنچه سؤال شود جواب آن از بحر فیوضات ازلی نازل میشود ولکن باین مسئولات تکلیف عباد زیاد میشود. آنچه در بیان فارسی مسطور گشته من عند الله همان کافی است و آنچه حکم آن نرسیده احدی بان مکلف نیست. نظر باوّل ظهور داشته که چه قدر عاملین بوده که ذره‌ئی از اعمال را وانگذاشته و بجمیع عامل بوده و هیچ ثمری بر آن مرتّب نگشته. اوّل دین محبت بخدا و اولیاء او است و آخر دین اظهار حبّ بعباد او.

۹ ولکن قسم بخدا که اگر کسی عامل نشود احکام الهی را از احباب او محسوب نمیشود. از شرایط حبّ اقبال باوامر او است و اعراض از مناهی. چون این ایام زمان خفا است و شمس ازلی در افق جان مستور باید همه را بحبّ جمع نمود و حفظ کرد. زمان اتمام احکام و اکمال اعمال خواهد آمد.

سه لوح دیگر

۴

باسم ربّنا العلیّ الاعلی

- ١ ان يا حبيب قد مضى ايام و ما وجدنا من جنابك روايح طيب الوفاء. انسيت الذى اترك ان تنساه انه هو لا ينساک و اترك لو تتركه انه لن يتركك و اترك ان تغفل عنه انه لن يغفل عنك.
- ٢ و انا قد سمعنا بان الحزن احاطك فى تلك الايام و بحزنك قد حزنا و بما ورد على جنابك قد مسنا البأساء و الضراء. ولكن يا حبيب اذا يشرك بشير البقاء عن قميص الوفاء و يأتيك بهذا اللوح الخضراء. قم عن محلک ثم امش على الارض سبعة اقدام و فى كل قدم طي سفرًا من الاسفار.
- ٣ فى الاول فادخل فى بحر الطلب و اطلب الله ربك فى سرک و فؤادك.
- ٤ و فى الثانى فادخل فى بحر العشق فاذا ذكر الله ربك فى جذبات شوقك و غلبات ذوقك.
- ٥ و فى الثالث فاسلك سبل الانقطاع اى فانقطع عن هواك و اتبع مولاك.
- ٦ و فى الرابع فادخل فى لجة ابحر الفردانية و طمطم عز الصمدانية. فى ذلك المقام ضع وجهك على التراب عند رب الارباب و قدس نفسك و روحك عن كل ذهاب و اياك ليخلص فؤادك عن كل الاسباب فى ممالك الایجاد.
- ٧ و فى الخامس عرج الى سماء الحيرة لتذوق اثمار طيبة فى هذا الهوى القدسيه و لتكون متحيراً فى قدرة محبوبك و سلطنة بارئك و تقول بمثل ما قال مليک الوجود و المقصود رب زدنى فيک تحيراً.^{٧٤}
- ٨ و فى السادس طير بجناحين التسليم و الرضا الى مدين العماء لتدخل فى فلاة الفناء لتفنى فى ذلك المقام عن وجودك و تبقى بموجدك.
- ٩ و فى السابع ترد فى قلم البقاء بحيث لن يأخذك الفناء ابداً و تجد وجهك باقياً فى ظل وجه الله الباقية. اذا فانشق رايحة السبحان عن يمن الرحمن لئلا يضييق صدرك فى كلما ورد عليك فى حيوة الفانية و الدولة الزائلة.
- ١٠ و اذا قطعت تلك الاسفار فى السر من دون الاجهار فالق هذا القميص على بصرك المستورة ليفتح عين فؤادك. فوالله يا حبيبي لو تصل الى هذا المقام لتجد عوالم بديعة و تشهد بساتين منبعة و رضوان عالية و جنان متعالية و تعرف اسرار سير الارواح فى هوى قدس لا يزال و سماء عز لا زوال و تستبشر فى روحك على قدر الذى تظهر آثار السرور و الوجد فى اركان العالم. و بعد ذلك لن يأخذك الحزن و لا يمسك الكدورة و تكون فى رضوان القدس لمن المستبشرين.
- ١١ ثم اعلم بان لك عند الله شأن عظيم و قدر رفيع. لا تعزل نفسك عن العباد فاجمعهم على امر الله و ذكرهم فى ايامه و توكل على الله فى كل الامور. و انه يكفيك عن كل شئ و يحفظك عن حزب الشيطان و يدخلك فى جنة الازلية و تكون فيها لمن المحبرين. و كبر من لدنا على الذين يتبعوك فى امر مولاك ثم ادعوهم على صراط مستقيم. ١٥٢^{٧٥}

بنام یکتا خداوند مهربان

- ۱ ای شمس بجان آواز عندلیب جانان بشنو شاید بتمام روان قدم از مکان نفس و هوا برداری و بلا مکان عَزَّ بقا گذاری و از جان مأیوس شوی و بجانِ جانِ مأنوس گردی. اگر از صحرای بافضای روح بگذری البتّه پیراهن صبر و شکیب چاک کنی و در جان باختن چالاک شوی و از آرایش عدم بگذری بر کرسیِ قَدَمِ آسایش گیری.
- ۲ ناچار از هر چیز امری ظاهر شود و از هر رمزی سرّی آشکار گردد. تا آفتاب جهان‌تاب نتابد مشرق از مغرب ممتاز نگردد و گلشن از گلخن معلوم نیاید آخر نغمه الهی از نعره ترابی معلومست و ناله زاغ از بلبل باغ بغایت واضح و مبرهنست زیرا که این از یَمَنِ جانان حکایت کند و بر جان بیفزاید و آن از شهر کوران دلالت نماید و ایمان را بکاهد.
- ۳ باید قدمی برداشت و همّتی برافراخت. بخدا اگر بیان معنوی را از این بنده فانی در این لوح معانی بشنوی البتّه سر بصحرای فنا گذاری و از جان و دل بیزار گردی و سر در پای دوست بیندازی. چه بلند است عنقای عشق را پرواز و چه کوتاهست ما را نیاز. اندکی برّیز تا بفرّ سلطان ازلی از خاکدان عدم بر رُفِ قَدَمِ مقرر یابی روح قدسی را پری بخش و جان معنوی را روانی ده تا در هوای قرب الهی تواند پرواز نمود و بسرمنزل غیب تواند رسید.
- ۴ از این دهر بی‌بهر جز زهر نخیزد و از دُرْدِ فانی زلال باقی نیاید. اگر عیسی روح از شاهباز ملکوتی شهنواز قدسی بشنود البتّه از سرّ جان بخروشد و چون روان عاشقان بجوشد. موسی بقا از آن سروش مدهوش گشت و خلیل وفا از آن نوا بتهای تن بشکست. پس بت تن بشکن تا بمکمن دوست مسکن کنی و از هوا بگذر تا بمصر بقا پرواز نمائی و مدینه قلب را پاک کن تا جمال هوّیه مشاهده کنی و از روح بروح القدس زنده گردی.
- ۵ دیگر نوائی نماند که بر این شاخسار خوانده نشد و آوازی باقی نماند که از این عندلیب ظاهر نگشت. این ناله پارسی را هزار گوش حجازی ادراک نتواند و این نکته بدیع را جز هیکل ربّانی عارف نگردد. پس نیکو حال کسیکه باین بحر درآید و جرعه حیات بنوشد.

۱ غره‌ئی کن شیروار ای شیر حق

تا رود آن غره تا هفتم طبق^{۷۶}

۲ فسبحان من تقدّست ذاته من ان تطير الی هوآء قربه اعلى افئدة الموجودات و تنزهت کینونته من ان تصعد الی سماء وصله ابها عقول الممكنات. لم یزل کان متعالیاً عن وصف دونه و لا یزال یكون مقدّساً عن نعت ما سواه. تحیرت افئدة العارفين عن ادراک مظاهر صنع ازلیّته و تولّعت عقول الواصلین عن بدایع آثار مطالع احدیّته و أنّه هو الغنیّ المقتدر العزیز المهیمن القيوم.

۳ ان یا حبيب قد وصل الینا کتابک الّذی ما حکى الّا عن نار المشتعلة فی سدرة الانسانیّة و ما ظهر منه الّا ما تحیی به افئدة المنيرة. فهنیئاً لمن اوقدت بنار حبّک و شرب ماء الحيوان عن کأس وّدک و الابرار یشربون عن کأس کان مزاجها کافوراً.^{۷۷}

۴ و بعد لوح عالی که کنزی بود از لثالی معرفت صمدانی واصل حضور مهجور گشت و دفترهای هجر و بعد را بحمد الله در هم پیچید و عوالم وصل و قرب را مبسوط نمود که گویا نار فراق را بآب اشتیاق حکم برداً و سلاماً بخشود.^{۷۸} و فی الحقیقه تمام مواصلت از این کتاب حاصل گشت و از ذکر مقامات توحید و علامات تجرید و تفرید حجبات تحدید را از عالم برداشت. اگرچه تحدیدات عالم وجود هم نزد سالک محمود و محبوبست زیرا در مرآت ما تری فی خلق الرحمن من تفاوت ناظر است و در هر آن از لسان روح القدس ظهور هل تری من فطور^{۷۹} بگوش قلب شنود چنانچه در جفا سرّ وفا ملاحظه نماید و در سم حکم شهد بیند و انتقام محبوب گردد بلکه جفا عاشق صادق را مقصود.

ای جفای تو ز دولت خوبتر

و انتقام تو ز جان محبوب‌تر^{۸۰}

۵ اینست که سالکانرا در صحراهای هجر و طلب اموری دست دهد و مقاماتی پیش آید که فی الحقیقه نوش است اگرچه به نیش جلوه نماید و ماء عذب زلال است اگرچه بسراب ظاهر شود. و اگر این مقام را تمام ذکر نمایم هم بمانم هم بماند سامعش. و هر نفسی بچشم فطرت اصالیّه ملاحظه نماید بهمین بیان در سر و ظهور نغمه سراید.

۶ و اینکه اختلاف ملاحظه میشود از اختلافات مراتب سیر سالکین و سلوک عارفين است مثل اینکه گاهی سالک ملاحظه نماید که عاشقان کوی جانان در بیابانهای مهلک در طلب معشوق دوانند و بنظری معشوقان بیند که در صحراهای شوق و ذوق در طلب عاشق روانند و محبوبان مشاهده کند که در پی حبيب در بادیه‌های عشق چون گوی بی سر و پا روان.

تشنه مینالد که ای آب گوار

آب مینالد که کو آن آب‌خوار^{۸۱}

۷ و بچشمی هم عاشق را نفس معشوق بیند و حبيب را عین محبوب و طالب را خود مطلوب. عاشق از معشوق حاشا کی جداست.^{۸۲} اینست که عاشقان جمال سبحانی گاهی در صور قل کلّ من عند الله دمند و گاهی نفخه من نفسک برآرند.^{۸۳}

۸ و این مراتب را بعضی راجع بسیر آفاقی و انفسی نموده‌اند که مقام علم الیقین است اگرچه بعضی از شاربان صهبای وصال جمیع این مقامات را بهمان علم الیقین راجع فرمودند و مقامین عین الیقین و حقّ الیقین را متعالی و مقدّس از همه این عوالم و مشاهدات در آن میدانند چنانچه عارف ربّانی تصریح بآن فرمود زیرا که در این مراتب مرایای قلوب سالکین و طالبین از

شبح و ظلال و جهات منطبعند و حکایت میکنند.^{۸۴} اینست که در این مقامات گاهی عساکر عقل غالب شود و گاهی عساکر عشق و ساعتی سموات سرور و بسط بغمام حزن و قبض مستور شود و در ساعتی حوت سرمدی عشق جمیع ظهورات غم و هم و قبض و انقباض را در نفسی بیلعد و بشارت لا تقنطوا من رحمة الله^{۸۵} از بشیر صبح هدایت نازل شود و نسایم عطوفت رفع جمیع کسالت و کدورت را نماید ولیکن آن بشارت در این مقامات دایم نیست و باقی نه و سالک در یمین اقبال و رجا و یسار اعراض و یأس محصور و محدودست.

۹ و بعضی از سالکین در همین مراتب محتجب میمانند. ولیکن بعضی را اعانت غیبی از مشرق لا ریبی رسد و جنود لن تروها خیمه اقتدار برافرازد و الا ان جند الله هم الغالبون غلبه فرماید و آیات و اشارات جهات و حدودات همه را براندازد.^{۸۶} و چنانچه بعضی از واصلین باین مقام فی الجمله اشاره فرموده‌اند و در این موارد و ظهور غلبه اسما و صفات نه چنان احاطه نماید که برای انسان مقری یا مفری ماند. اگرچه این مقام هم خالی از ظل و ظلال نیست زیرا که در این رتبه هم مسافران وطن توحید و تفرید در سیر آفاق اسما و انفس صفات محتجبند و برضوان و گلستان اسما و صفات مشغول. اینست که بعضی در این مقامات ذکر وحدت وجود و شهود نموده یعنی سالک در این رتبه چشم از غیر دوست دریندد و به جمال دوست بگشاید و از فنا گذشته بیقا اقبال نماید و جز جمال معشوق جمالی نه بیند و جز ذکر او صوتی نشنود یعنی چشم را از غیر جمال او منع نماید و گوش را از استماع نغمه غیر بازگیرد. و در این مقام بر بعضی اشتباه دست داده بمجرد استشمام رایحه وصل و شنیدن صوتهای معنوی از حمامات فضل خود را کامل دانسته و در تیه خودینی مبتلا و گرفتار گشته لهذا از سلسیل عنایت ربّانی و از جامهای لطیف روحانی محروم ماندند.^{۸۷}

۱۰ و بعضی دیگر بعنایت محبوب ازلی این حجابات را بنار حب سوختند و قدم در صحراهای قدم گذاردند. یعنی از تیه وحدت وجودی بسرمنزل توحید شهودی رسند و در این رتبه وسعت رحمت الهی را مشاهده نمایند بقسمیکه حضرت را که معبر فیض مقدس شده در همه آفاق و انفس مشاهده نمایند. دیگر در این رتبه نه چشم را از جمال منع مینمایند و نه گوش را از استماع بازگیرند. ابدأ منع در اینجا مشهود نگردد و سدّی موجود نیاید زیرا که در همه اشیا ظهور آثار سلطان صفات و اسما را بچشم ظاهر و باطن ملاحظه نمایند و در هر ذره بایی بینند مفتوح برای ورود حدیقه توحید و مدینه تجرید. بر هر که بنگرم تو نمودار بودی. و جذبات این مقام سالکین و مشتاقین را چنان اخذ مینماید که گمان میکنند که غیر این منزل منزلی نیست و خود را اصل حرم محبوب بینند و طائف کعبه مقصود دانند و منتهی وطن سالکین و آخر مقام واصلین شمرند.

۱۱ و در این مراتب و مقامات اسما ذکر کرده‌اند و رسمها بیان فرموده‌اند که ذکر آنها را دوست ندارم و محض شوق و ذوق آنجناب است که باین اذکار فانیه مشغول و باین بیانات محدوده زحمت میافزایم اگرچه بیان اعظم تبیان است برای معرفت مبین و دلیل است برای شناختن مدلول چنانچه حجّت کامل باقی از سماء لا یزالی از برای وجود انسانی جز بیان و کلام نبوده و نیست. و این مشهود است چنانچه صوت منکر حمیر از نغمه خوش هدیر بغایت ممتاز هرگز از زاغ نغمه بلبل نشنوی و از جعل رایحه ازل نیایی.

۷

چهار وادی

هو الحی

که فلک و ارکان چو تو شاهی نژاد^{۸۸}

۲ نمیدانم چرا یکمرتبه رشتۀ محبت را گسیختید و عهد محکم مودت را شکستید. مگر خدا نکرده قصوری در ارادت بهم رسید و یا فتوری در خلوص نیت پیدا گشت که از نظر محو شدم و سهو آمدم.

چه مخالفت بدیدی که ملاطفت بریدی

مگر آنکه ما ضعیفیم و تو احتشام داری^{۸۹}

۳ یا بیک تیر از کارزار برگشتی. مگر نشنیده‌اید استقامت شرط راه است و دلیل ورود بارگاه. انّ الذین قالوا ربّنا الله ثمّ استقاموا تتنزل علیهم الملكة.^{۹۰}

۴ و دیگر میفرماید فاستقم كما امرت. ^{۹۱}لهذا مستقرّین بساط وصول را این سلوک لازم و واجب است.

من آنچه شرط بلاغ است با تو میگویم

تو خواه از سخنم پند گیر و خواه ملال^{۹۲}

۵ اگرچه زیارت جواب نامه ننموده ذکر ارادت نزد عقلا خطا و بیجا است ولکن محبت بدیع ذکر و قواعد قدیم را منسوخ نمود و معدوم کرد.

قصۀ لیلی مخوان و غصۀ مجنون

عشق تو منسوخ کرد ذکر اوایل

نام تو میرفت و عاشقان بشنیدند

هر دو برقص آمدند سامع و قائل^{۹۳}

۶ فی حکمة الالهیة و تنبیه الربّانیة

من سر هر ماه سه روز ای صنم

بیگمان باید که دیوانه شوم

هان که امروز اوّل سه روزه است

روز فیروز است نه فیروزه است^{۹۴}

۷ شنیدم برای تبحیث و تدریس به تبریز و تفلیس حرکت فرموده‌اید و یا برای عروج معارج بسندج تشریف برده‌اید.

۸ ای سیّد من متصاعدان سموات سلوک از چهار طائفه بیش نیستند. مختصری ذکر میشود که در آن خدمت معلوم آید و مبرهن گردد که هر طائفه را چه علامت است و چه مرتبه.

۹ اوّل اگر سالکان از طالبان کعبه مقصودند این رتبه متعلّق بنفس است ولکن نفس الله القائمة فیہ بالسّنن مراد است.^{۹۵} و

در اینمقام نفس محبوب است نه مردود و مقبول است نه مقهور. اگرچه در اوّل این رتبه محلّ جدال است ولکن آخر آن

جلوس بر عرش جلال چنانکه میفرماید

ای خلیل وقت و ابرهیم هُش

این چهار اطیّار رهن را بکش^{۹۶}

تا بعد از ممات سرّ حیوة ظاهر شود.

۱۰ و اینمقام نفس مرضیه است که میفرماید فادخلی فی عبادی و ادخلی جنّتی.^{۹۷}

۱۱ اینمقام را اشارات بسیار است و دلالات بیشمار. اینست که میفرماید سنرهم آیاتنا فی الآفاق و فی انفسهم حتّی یتبین

لهم انّه لا اله الا هو.^{۹۸}

۱۲ پس معلوم میشود که کتاب نفس را باید مطالعه نمود نه رسالهٔ نحو را چنانچه میفرماید اقرأ کتاب نفسک و کفی بنفسک الیوم حسیباً.^{۹۹}

۱۳ حکایت آورده‌اند که عارف الهی با عالم نحوی همراه شدند و همراز گشتند تا رسیدند بشاطی بحر العظمة. عارف بی تأمل توسل فرموده بر آب راند و عالم نحوی چون نقش بر آب محو گشته مبهوت ماند. بانگ زد عارف که چون عنان پیچیدی گفت ای برادر چه کنم چون پای رفتنم نیست سر نهادن اولی بود. گفت آنچه از سیبویه و قولویه اخذ نموده‌ئی و یا از مطالب ابن حاجب و ابن مالک حمل فرموده‌ئی بریز و از آب بگذر.^{۱۰۰}

محو میباید نه نحو این را بدان

گر تو محوی بی‌خطر در آب ران^{۱۰۱}

۱۴ و دیگر میفرماید لا تکنوا کالذین نسوا الله فانساهم انفسهم اولئک هم الفاسقون.^{۱۰۲}

۱۵ و اگر سالکان از ساکنان حجرهٔ محمودند اینمقام راجع بعقل میشود که او را پیغمبر بدن مینامند و رکن اعظم میدانند لیکن عقل کلّی ربّانی مقصود است که در این رتبه تربیت امکان و اکوان بسلطنت او است نه هر عقل ناقص بی‌معنی. چنانچه حکیم سنائی میگوید

عقل جزئی کی تواند گشت بر قرآن محیط

عنکبوتی کی تواند کرد سیمرغی شکار

عقل اگر خواهی که ناگه در عقیلت نفکند

گوش گیرش در دبیرستان الرحمن درآر

۱۶ و در اینمقام تلاطم بسیار است و طماطم بیشمار. گاهی سالک را متصاعد مینماید و گاهی متنازل. اینست که میفرماید

مرّة تجذبنی الی عرش العماء و مرّة تهلکنی بنار الاغماء. چنانچه سرّ مکتونه از آیهٔ مبارکهٔ کهف در اینمقام معلوم میشود که میفرماید و ترى الشمس اذا طلعت تزاور عن كهفهم ذات اليمين و اذا غربت تقرضهم ذات الشمال و هم فی فجوة منه. ذلک من آیات الله. من یرید الله فهو المهتد و من یضلل فلن تجد له ولیاً مرشداً.^{۱۰۳}

۱۷ اگر کسی اشارات همین یک آیهٔ مبارکه را مطلع شود کافی است او را. اینست که در وصف این رجال میفرماید رجال

لا تلهیهم تجارة و لا بیع عن ذکر الله.^{۱۰۴}

۱۸ اینمقام میزان است و پایان امتحان و در این رتبه هم استفاده ضرور ندارد و در تعلیم سالکین این لجه میفرماید اتقوا الله

یعلّمکم الله^{۱۰۵} و هم چنین میفرماید العلم نور یقذفه الله علی قلب من یشاء.^{۱۰۶}

۱۹ پس باید محلّ را آماده نمود و مستعدّ نزول عنایت شد تا که ساقی کفایت خمر مکرمت از زجاجهٔ رحمت بنوشاند. الا

انّ بذلک فلیتنافس المتنافسون^{۱۰۷} و حینئذ اقول انا لله و انا الیه راجعون.^{۱۰۸}

۲۰ و اگر عاشقان از عاکفان بیت مجذوبند این سریر سلطنت را جز طلعت عشق جالس نتواند شد. اینمقام را شرح نتوانم

و وصف ندانم

با دو عالم عشق را بیگانگی

و اندر او هفتاد و دو دیوانگی

مطرب عشق این زند وقت سماع

بندگی بند و خداوندی صداع^{۱۰۹}

- ۲۱ این رتبه صرف محبت میطلبد و زلال مودت میجوید و در وصف این اصحاب میفرماید الذین لا یسبقونه بالقول و هم بامرہ یعملون.^{۱۱۰}
- ۲۲ اینمقام نه سلطنت عقل را کفایت مینماید و نه حکومت نفس را چنانچه نبی از انبیاء الله عرض نمود الهی کیف الوصول الیک قال الق نفسک ثم تعال.
- ۲۳ ایشان قومی هستند که صفّ نعال را با صدر جلال یک دانند و ایوان جمال را با میدان جدال در سبیل محبوب یک شمرند.
- ۲۴ و معتکفین این بیت مطلب ندانند و مرکب برانند. جز نفس دوست در دوست هیچ نه بینند و کلّ الفاظ را مهمل دانند و جمیع مهملات را مستعمل دارند. سر از پا نشناسند و دست از پا فرق نمایند سراب را نفس آب گویند و ذهاب را سرّ ایاب خوانند. اینست که میگوید
- وصفی ز حسن روی تو در خانقه فتاد
صوفی طریق خانۀ خمّار برگرفت
عشقت بنای صبر بکلی خراب کرد
جورت در امید بیکبار برگرفت^{۱۱۱}
- ۲۵ و در اینمقام تعلیم و تعلّم البتّه عاطل ماند و باطل گردد.
- عاشقانرا شد مدرّس حسن دوست
دفتر و درس و سبقشان روی او است
درسشان آشوب و شور و ولوله
نی زیادات است و باب سلسله
سلسله این قوم جعد مشکبار
مسئله دور است لیکن دور یار^{۱۱۲}
- ۲۶ فی المناجات لله تبارک و تعالی
- ای خدا ای فضل تو حاجت روا
با تو یاد هیچکس نبود روا
ذره علمی که در جان من است
وارهانش از هوا و خاک پست
قطره دانش که بخشیدی ز پیش
متّصل گردان بدریاهای خویش^{۱۱۳}
- ۲۷ اذا أقول لا حول و لا قوّة الا بالله المهيمن القیوم.
- ۲۸ و اگر عارفان از واصلان طلعت محبوبند اینمقام عرش فؤاد است و سرّ رشاد. و این محلّ رمز یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید است که اگر کلّ من فی السموات و الارض الی یوم ینفخ فی الصور شرح این رمز شریف و سرّ لطیف را فرمایند البتّه از عهدۀ حرفی برنیابند و احصا نتوانند زیرا که اینمقام قدر است و سرّ مقلّد. اینست که سؤال نمودند از این مسئله فرمودند بحر ذخار لا تلجه ابدأ و باز سؤال فرمودند فرمودند لیل دامس لا تسلکه.^{۱۱۴}

- ۲۹ و هر کس ادراک این رتبه نمود البتّه ستر نماید و اگر رشحی اظهار دارد یا ابراز نماید البتّه سر او بر دار مرتفع خواهد شد. با وجود این قسم بخدا که اگر طالب مشهود میگشت مذکور میآید زیرا که میفرماید الحَبّ شرف لم یکن فی قلب الخائف الرَّاهِب. ۱۱۰
- ۳۰ و انّ السّالک الی اللّٰه فی منهج البیضاء و الرّکن الحمرآء لن یصل الی مقام وطنه الاّ بکفّ الصّفر عمّا فی ایدی النَّاس و من لم یخف اللّٰه اخافه اللّٰه من کلّ شیئی و من خاف اللّٰه یخاف منه کلّ شیئی.
- پارسی گو گرچه تازی خوشتر است
عشق را خود صد زبان دیگر است ۱۱۱
- ۳۱ چه ملیح است این فرد در اینمقام
گر درّ عطا بخشد اینک صدفش دلها
ور تیر بلا آید اینک هدفش جانها
- ۳۲ و اگر مخالف حکم کتاب نمیبود البتّه قاتل خود را از مال خود قسمت میدادم و ارث میبخشیدم و منتش میبردم و دستش بر چشم میمالیدم ولیکن چه کنم که نه مال دارم و نه سلطان قضا چنین امضا فرمود.
- ۳۳ حیثنذ اجد رائحة المسک من قمص الہاء عن یوسف الہاء کأنی وجدتها قریباً ان انتم تجدونها بعیداً. ۱۱۲
- بوی جانی سوی جانم میرسد
بوی یار مهربانم میرسد
از برای حقّ صحبت سالها
باز گو حالی از آن خوشحالها
تا زمین و آسمان خندان شود
عقل و روح و دیده صد چندان شود ۱۱۳
- ۳۴ این محلّ صحو بحت و محو بات است. محبّت را هم در این رتبه راهی نیست و مودّت را مقامی نه چنانچه میفرماید المحبّة حجاب بین المحبّ و المحبوب. محبّت هم در اینمقام قمص حجاب میشود و آنچه غیر دوست غطا میگردد و اینست که حکیم سنائی میگوید
سوی آن دلبر نپوید هیچکس با آرزو
با چنان گلرخ نخسبد هیچ تن با پیرهن
زیرا که این عالم اللّٰه است و منزّه از اشارات خلق.
- ۳۵ رجال این بیت بر بساط نشاط با کمال فرح و انبساط الوهیت مینمایند و ربوبیت میفرمایند و بر نمارق عدل متمکن شده‌اند و حکم میرانند و هر ذی حقّی را بقدر اندازه او عطا میفرمایند. و شاربان این کأوس در قباب عزّت فوق عرش قدم ساکنند و در خیام رفعت بر کرسی عظمت جالس الذّین لا یرون فیها شمساً و لا زمهیراً. ۱۱۴
- ۳۶ در این رتبه سموات اعلیٰ با ارض ادنی تعارض ندارد و تفاوت نجوید زیرا که مقام الطاف است نه بیان اضداد. اگرچه در هر آن در شأن بدیع جلوه نماید یکشأن بیش نیست. اینست که در یکمقام میفرماید لا یشغله شأن عن شأن ۱۱۵ و در مقام دیگر میفرماید کلّ یوم هو فی شأن. ۱۱۶
- ۳۷ ذلک من طعام الذّی لم یتسنّه طعمه و لن یتغیّر لونه. اگر قدری میل فرمائی البتّه این آیه را تلاوت میفرمائی و جهت وجهی للذّی فطر السّموات و الارض حنیفاً مسلماً و ما انا من المشرکین. ۱۱۷ و کذلک نری ابرهیم ملکوت السّموات و الارض

- لیکون من المؤمنین. ^{۱۲۳} اذاً فادخل یدک فی جیبک ثم اخرجها بالقوة لتشهدنا نوراً للعالمین.
- ۳۸ چه لطیف است این ماء عذب از ید ساقی محبور و چه رقیق است این خمر طهور از دست طلعت مخمور و چه نیکو است این طعام سرور از کأوس کافور. هنیئاً لمن شرب منها و عرف لذتها و بلغ الی مقام معرفتها. بیش از این گفتن مرا در خوی نیست بحر را گنجایش اندر جوی نیست ^{۱۲۴}
- ۳۹ زیرا که سرّ این در کنائز عصمت مکتون است و در خزائن قدرت مخزون منزّه از جواهر بیان است و مقدّس از لطایف تبیان.
- ۴۰ حیرت در اینمقام بسیار محبوب است و فقر بحت بسیار مطلوب. اینست که میفرماید الفخر فخری. ^{۱۲۵} و دیگر ذکر شده لله تحت قباب العزّ طائفة اخفاهم فی رداء الفقر اجلالاً. ^{۱۲۶} آنها هستند که از چشم او ملاحظه نمایند و از گوش او هوش دارند چنانچه در حدیث مشهور مذکور است. ^{۱۲۷}
- ۴۱ اخبار و آیات آفاقی و انفسی در این رتبه بسیار است ولیکن بدو حدیث اکتفا میرود تا نوری باشد برای مطالعین و سروری باشد برای مشتاقین.
- ۴۲ اوّل اینست که میفرماید عبدی اطعنی حتّی اجعلک مثلی انا اقول کن فیکون و انت تقول کن فیکون. و ثانی اینست که میفرماید یا ابن آدم لا تأنس باحد ما وجدتنی و متی اردتنی وجدتنی باراً قریباً.
- ۴۳ آنچه مذکور شد از اشارات بدیعه و دلالات منیعه راجع است بحرف واحد و نقطه واحده. ذلک من سنّة الله و لن تجد لسنّته تبدیلاً و لا تحویلاً. ^{۱۲۸}
- ۴۴ مدّتی است که این نوشته را بیاد شما شروع نمودم و چون کاغذ قبل ملاحظه نشد قدری ابتدا گله و شکایت رفت لکن توقیع تازه رفع نمود و سبب شد که این رقعہ را ارسال نمودم. ذکر حبّ بنده در آنحضرت احتیاج اظهار ندارد و کفی بالله شهیداً. ^{۱۲۹}
- ۴۵ و در خدمت جناب شیخ محمّد سلّمه الله تعالی باین دو فرد اکتفا نمودم معروض دارند. من کوی تو جویم که به از عرش برین است من روی تو بینم که به از باغ جنان است
- ۴۶ اذا عرضت امانة العشق علی القلم ابی ان یحملها فصار منصعقاً. فلما افاق قال سبحانک انّی تبت الیک و انا اوّل المستغفرین و الحمد لله ربّ العالمین. ^{۱۳۰}
- شرح این هجران و این سوز جگر
این زمان بگذار تا وقت دگر
خوشر آن باشد که سرّ دلبران
گفته آید در حدیث دیگران
فتنه و آشوب و خونریزی مجو
بیش از این از شمس تبریزی مگو ^{۱۳۱}
و السلام علیکم و علی من طاف حولکم و فاز لقاکم.
- ۴۷ آنچه بنده از پیش عرض نمودم مگس میل فرمود. این از خوبی مرگب میشود اگرچه سعدی در اینمقام فردی ذکر نموده من دگر چیز نخواهم بنویسم که مگس

زحمتم می‌دهد از بسکه سخن شیرین است

دیگر دست از تحریر عاجز شد التماس مینماید که بس است. لهذا می‌گویم سبحان ربّ العزّة عمّا یصفون.

[یادداشت‌ها]

- ۱ لوح ابن ذئب، کتابخانه آثار بهائی. ←
- ۲ لوح ابن ذئب. ←
- ۳ دیگر الواح حضرت بهاء‌الله، کتابخانه آثار بهائی. ←
- ۴ منتخباتی از آثار حضرت بهاء‌الله، شماره ۱۵۱، کتابخانه آثار بهائی. ←
- ۵ ”العماء فی اللغة السحاب الخفيف اللطيف جداً يرى و لا يرى فاذا امعنت النظر بكلّ دقة تجد شيئاً ولكن بمجرد النظر لا يرى لأجل ذلك في عرف المحققين يقصدون بالعماء الحقيقة الكلية بلا تعينات فالتعينات موجودة بنحو البساطة و الوحدة ليست ممتازة من الذات اذا تعين و لا تعين و هذا المقام يعبرون عنه بالأحدية و العماء و هذا مقام الكنز المخفي المذكور في الحديث اذا الصفات تعينات موجودة في الذات و ليست ممتازة عنها ترى و لا ترى و هذا معنى العماء مختصراً.“ (دیگر الواح و خطابات حضرت عبدالههء، کتابخانه آثار بهائی). ←
- ۶ مظهر ظهور الهی. ←
- ۷ قرآن مجید، سورة انعام، آیه ۱۰۳. ←
- ۸ قرآن مجید، سورة اسراء، آیه ۱۱۰. ←
- ۹ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سورة انسان، آیه ۱. ←
- ۱۰ رساله غوثیه اثری است عرفانی از عبدالقادر گیلانی. جمله بعد نقل از این اثر است. ←
- ۱۱ قرآن مجید، سورة بقره، آیه ۲۸۲ و سورة نحل، آیه ۶۹. ←
- ۱۲ قرآن مجید، سورة طه، آیه ۴۷. ←
- ۱۳ عطّار در اثر خویش به نام منطق الطّیر هفت وادی را که مرغان آن را در طلب سیمرغ طیّ می‌کنند توصیف کرده است. حضرت بهاء‌الله به این هفت وادی اشاره می‌فرمایند. مولوی به هفت شهر عشق که عطّار آن را گشته اشاره می‌نماید. ←
- ۱۴ قرآن مجید، سورة عنکبوت، آیه ۶۹. ←
- ۱۵ مجنون نام عاشق معروف در ادبیات فارسی و عربی است که معشوقش لیلی نام داشت. داستان لیلی و مجنون نمادی است از عشق حقیقی بین دو انسان که تجلّی عشق الهی است. این داستان به دفعات به صورت شعر درآمده که مشهورتر از همه آنها منظومه نظامی است. ←
- ۱۶ ضرب المثل عربی. ←
- ۱۷ سنائی. ←
- ۱۸ سنائی. ←
- ۱۹ قرآن مجید، سورة ق، آیه ۳۰. ←
- ۲۰ مولوی. ←
- ۲۱ اشاره به حدیث ”لولاکی لما خلقت الافلاکی“. ←

- ۲۲ از یکی از اشعار حضرت بهاء‌الله. ←
- ۲۳ هاتف اصفهانی. ←
- ۲۴ قرآن مجید، سوره ملک، آیه ۳. ←
- ۲۵ قرآن مجید، سوره فصلت، آیه ۵۳. ←
- ۲۶ نقل از حدیث. ←
- ۲۷ شیخ الاسلام ابو اسماعیل عبدالله انصاری، شاعر و دانشمند صوفی. ←
- ۲۸ قرآن مجید، سوره فاتحه، آیه ۶. ←
- ۲۹ مولوی. ←
- ۳۰ قرآن مجید، سوره بقره، آیه ۱۵۶. ←
- ۳۱ قرآن مجید، سوره نساء، آیه ۷۸. ←
- ۳۲ قرآن مجید، سوره کهف، آیه ۳۹. ←
- ۳۳ حضرت محمد. ←
- ۳۴ مولوی. ←
- ۳۵ قرآن مجید، سوره نحل، آیه ۶۱. ←
- ۳۶ نقل از حدیث. ←
- ۳۷ نقل از حدیث. ←
- ۳۸ قرآن مجید، سوره مطففین، آیه ۲۸. ←
- ۳۹ نقل از حدیث. ←
- ۴۰ نقل از ادعیه حضرت علی. ←
- ۴۱ ”لولاک“ اشاره است به حدیثی که در یادداشت ۲۱ ذکر شد. ”ما عرفناک“ اشاره است به دعایی منسوب به حضرت محمد که می‌فرمایند ”ما عرفناک حق معرفتک“. ”او ادنی“ اشاره است به قرآن مجید، سوره نجم، آیه ۹. ←
- ۴۲ سعدی، نویسنده گلستان و آثار دیگر. ←
- ۴۳ نقل از حدیث. ←
- ۴۴ مولوی، اشاره به قرآن مجید، سوره کهف، آیه ۷۱. ←
- ۴۵ قرآن مجید، سوره حدید، آیه ۳. ←
- ۴۶ مولوی. ←
- ۴۷ اشاره است به خود حضرت بهاء‌الله که هنوز اظهار امر نفرموده بودند. ←
- ۴۸ قرآن مجید، سوره نساء، آیه ۱۳۰. ←
- ۴۹ مقایسه فرمائید با شعر عطار. ←
- ۵۰ ابن فارض. ←
- ۵۱ ابن فارض. ←
- ۵۲ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره ق، آیه ۲۲. ←

- ۵۳ سنائی. ←
- ۵۴ حضرت محمد. ←
- ۵۵ نقل از حدیث. ←
- ۵۶ مولوی. ←
- ۵۷ قرآن مجید، سوره توبه، آیه ۵۱. ←
- ۵۸ مولوی. ←
- ۵۹ قرآن مجید، سوره انسان، آیه ۵. ←
- ۶۰ نقل از حدیث. ←
- ۶۱ قرآن مجید، سوره قصص، آیه ۸۸. ←
- ۶۲ قرآن مجید، سوره حجر، آیه ۲۱. ←
- ۶۳ هاتف اصفهانی. ←
- ۶۴ نقل از حدیث. ←
- ۶۵ منسوب به مولوی. ←
- ۶۶ اشاره است به دو نظریه در بین صوفیه، یکی وحدت وجود که منسوب به ابن عربی است و دیگری وحدت شهود که منسوب به احمد سرهندی است. مراجعه فرمائید به کتاب مفاوضات حضرت عبدالبهاء، فصل ۸۲. ←
- ۶۷ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره اسراء، آیه ۷۹. اشاره به مقام مظهر ظهور الهی. ←
- ۶۸ قرآن مجید، سوره بقره، آیه ۹۰. ←
- ۶۹ مولوی. ←
- ۷۰ ابن فارض. ←
- ۷۱ مخاطب این لوح میرزا هادی قزوینی است. ←
- ۷۲ حضرت باب. ←
- ۷۳ اشاره به اظهار امر قریب الوقوع حضرت بهاءالله. ←
- ۷۴ نقل از حدیث. ←
- ۷۵ ارقام ۲ و ۵ و ۱ بر طبق حساب ابجد بترتیب معادل عددی حروف ”ب“ و ”ه“ و ”الف“ است که مجموع آنها کلمه ”بها“ را تشکیل میدهد. ←
- ۷۶ مولوی. ←
- ۷۷ قرآن مجید، سوره انسان، آیه ۵. ←
- ۷۸ قرآن مجید، سوره انبیاء، آیه ۶۹. ←
- ۷۹ قرآن مجید، سوره ملک، آیه ۳. ←
- ۸۰ مولوی. ←
- ۸۱ مولوی. ←
- ۸۲ مولوی. ←

- ۸۳ قرآن مجید، سوره نساء، آیهای ۷۹-۷۸. ←
- ۸۴ اشاره به سه مرتبه یقین در عرفان اسلامی. ←
- ۸۵ قرآن مجید، سوره زمر، آیه ۵۳. ←
- ۸۶ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره صافات، آیه ۱۷۳. ←
- ۸۷ مراجعه فرمائید به یادداشت ۶۶. ←
- ۸۸ مولوی. حضرت بهاءالله در اینجا شیخ عبدالرحمن مخاطب لوح را با حسام الدین چلبی که مولوی مثنوی خویش را به درخواست او سرود مقایسه می‌فرمایند. ←
- ۸۹ سعدی. ←
- ۹۰ قرآن مجید، سوره فصلت، آیه ۳۰. ←
- ۹۱ قرآن مجید، سوره هود، آیه ۱۱۲. ←
- ۹۲ سعدی. ←
- ۹۳ سعدی. ←
- ۹۴ مولوی. ←
- ۹۵ نقل از یکی از ادعیه منسوب به حضرت علی. ←
- ۹۶ نگاه فرمائید به شعر مولوی. داستان رومی راجع به چهار پرنده شوم است که چون کشته شدند به چهار پرنده نیک تبدیل شدند. این تمثیلی است از غلبه بر صفات بد و جایگزینی آن با صفات نیک. ←
- ۹۷ قرآن مجید، سوره فجر، آیهای ۳۰-۲۹. ←
- ۹۸ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره فصلت، آیه ۵۳. ←
- ۹۹ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره اسراء، آیه ۱۴. ←
- ۱۰۰ از علمای معروف نحو. ←
- ۱۰۱ مولوی. ←
- ۱۰۲ قرآن مجید، سوره حشر، آیه ۱۹. ←
- ۱۰۳ قرآن مجید، سوره کهف، آیه ۱۷. ←
- ۱۰۴ قرآن مجید، سوره نور، آیه ۳۷. ←
- ۱۰۵ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره بقره، آیه ۲۸۲. ←
- ۱۰۶ نقل از حدیث. ←
- ۱۰۷ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره مطففین، آیه ۲۶. ←
- ۱۰۸ قرآن مجید، سوره بقره، آیه ۱۵۶. ←
- ۱۰۹ مولوی. ←
- ۱۱۰ قرآن مجید، سوره انبیاء، آیه ۲۷. ←
- ۱۱۱ سعدی. ←
- ۱۱۲ مولوی. اشاره به آراء فلاسفه از جمله ابو علی سینا راجع به دور و تسلسل. ←
- ۱۱۳ مولوی. ←

- ۱۱۴ نقل از حدیث. ←
- ۱۱۵ نقل از حدیث. ←
- ۱۱۶ مولوی. ←
- ۱۱۷ اشاره به اظهار امر قریب الوقوع حضرت بهاء‌الله. ←
- ۱۱۸ مولوی. ←
- ۱۱۹ قرآن مجید، سوره انسان، آیه ۱۳. ←
- ۱۲۰ عبارت معروف که در بسیاری از مراجع اسلامی نقل شده است. ←
- ۱۲۱ قرآن مجید، سوره رحمن، آیه ۲۹. ←
- ۱۲۲ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره انعام، آیه ۷۹. ←
- ۱۲۳ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره انعام، آیه ۷۵. ←
- ۱۲۴ مولوی. ←
- ۱۲۵ نقل از حدیث. ←
- ۱۲۶ شعری که در مراجع اسلامی نقل شده است. ←
- ۱۲۷ مراجعه فرمائید به هفت وادی، بند ۴۴. ←
- ۱۲۸ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره فاطر، آیه ۴۳ و سوره فتح، آیه ۲۳. ←
- ۱۲۹ قرآن مجید، سوره نساء، آیه ۱۶۶. ←
- ۱۳۰ مقایسه فرمائید با قرآن مجید، سوره اعراف، آیه ۱۴۳. ←
- ۱۳۱ مولوی. شمس تبریزی شخصی صوفی بود که تأثیری شدید بر مولوی نهاد و توجه او را از علم به عرفان جلب کرد. قسمت عمده‌ای از آثار مولوی به او تقدیم گردیده است. ←